

Adventes Vēstis

2015. gada jūlijs, #7 (233)

Vienoti Krištus
mīlestībā

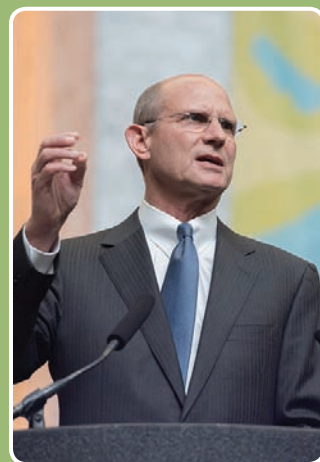
TĒMA:
ĢENERĀLKON-
FERENCES 60.
SESIJA

BAZNĪCAS
VADĪTĀJU
VĒLĒŠANU
REZULTĀTI

SIEVIEŠU
ORDINĀCIJAS
JAUTĀJUMS

PAPILDINĀJU-
MI DRAUDZES
28. TICĪBAS
PUNKTOS

INTERVIJA AR
PREZIDENTU
TEDU
VILSONU

Latvijas ziņas	4
Tēma	6
Intervija	19
Vārds mācītājam	22

Vienotībā Kristū

Jūs turat rokās žurnāla numuru, kurš gandrīz viss ir veltīts tikai vienam temam – Ģenerālkonferences sesijai, kas jūlija sākumā risinās ASV, Sanantonio pilsētā. Šis ir visai adventistu saimei lielākais un svarīgākais notikums, kāds risinās reizi piecos gados. Zinu, ka daudzi iespēju robežās centās sekot līdzī sanāksei internetā vai TV ekrānos. Taču tam protams, bija vajadzīgas ne tikai valodu zināšanas, bet arī brīvā laika iespējas.

Lai Latvijas adventisti varētu izjust kaut ko no tās atmosfēras, kāda valda šobrīd adventistu draudzēs pasaulē, mēs esam centušies iespēju robežās jums izstāstīt to, ko zinājām un spējam uzrakstīt. Žurnālā varēsīt izlasīt ne tikai Latvijas delegācijas pārstāvju atziņas un pārdomas pēc sesijas. Esam pūlējušies, lai jums veidotos pēc iespējas pilnīgāka kopaina. Protams, vienmēr paliks kaut kas neizteikts vai kaut kas neuzrakstīts. Tomēr ceram, ka šis žurnāla numurs ļaus jums apjaust to, par ko šobrīd domā un pārdzīvo adventisti visā pasaulē.

Runājot ar Latvijas delegātiem jau pēc atgriešanās, sapratu vienu – Adventistu baznīcai grūtākais izaicinājums ir spēt būt vienotiem lielajā kultūras un arī izpratnes dažādībā. Jūs to pamanīsīt, lasot šo žurnālu. Adventistu draudze strauji aug un ģeogrāfiskā ziņā arī krietni mainās. Kā šajā daudz miljonu lielajā kopībā saglabāt vienotu ticību?

Jēzus zināja, ka tas būs draudzes lielākais izaicinājums, tāpēc savā pēdējā lūgšanā pirms krusta notikumiem lūdza Tēvu, lai Viņš palīdz mums vienmēr mājot Viņā, tāpat kā Jēzus mājoja savā Tēvā. Un tad pasaule redzēs, ka mēs esam vienoti. Paliksim Kristū, jo tikai Viņā ir risinājums it visam. Aizlūdziet par ievēlētajiem baznīcas vadītājiem, aizlūdziet par Dieva draudzi! Mājojiet vienmēr Viņā!

*AV redaktors
Aidis Tomsons*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 800 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Draudze, kas staro

11. jūnija vēlā vakarā Sanantonio Alamodome arēnā ar nāciju parādi, kurā piedalījās 231 valsts pārstāvji, noslēdzās Septītās dienas adventistu baznīcas Ģenerālkonferences 60. sesija. Kad valstu pārstāvji nacionālajos tērpos iesoļoja arēnā, klātesošos pārņēma īpašs savilņojums. Lai cik atšķirīgi mēs arī būtu ārēji, tomēr visi esam viena liela ģimene, viena Debesu Tēva bērni. Tas īpaši ir sajūtams, kad Svētā Gara spēkā kļūstam vienoti mīlestībā uz savu Glābēju un Viņa uzticēto misiju.

Sesijas moto bija “Arise, shine, Jesus is coming!” – “Celies un staro, Jēzus nāk!” (“Celies un staro, jo nāk tava gaisma, Kunga godība pār tevi ataususi!” – Jesajas 60:1, jaunais tulkojums). Vēsts par Kristus otrās atnākšanas tuvumu, šī laika nopietnību un Kristus aicinājumu būt par lieciniekiem šajā paaudzē dzīvojošajiem cilvēkiem Ģenerālkonferences sesijā izskanēja bieži. Vērojot divīziju atskaides, bija patīss prieks par Dieva vadību un svētību mūsu adventistu draudzē pēdējo piecu gadu laikā. Tajās valstīs un reģionos, kur misijai tiek pievērsta īpaša uzmanība, draudze strauji aug. Mani un arī citus dalībniekus īpaši uzrunāja Marka Finlija sacītais: “Liecīnāšana ir vakcīna pret mūsu ticības izsīkumu. Spēks preto ties grēkam nāk no atsaukšanās aicinājumam liecināt par Jēzu Kristu.”

Bet jautājums nav tikai par draudzes locekļu skaita pieaugumu un jaunu draudžu veidošanu. Sesijas darba kārtība ietilpa arī jautājumi, kuri bija saistīti ar izmaiņām draudzes kārtībā. Delegāti atbalstīja draudžu mācītāju un vietējās draudzes padomes atbildības palielināšanu par draudzes locekļu apmācību un sagatavošanu kalpošanai. Mērķis ir, lai ikviens draudzes loceklis saņemtu visu nepieciešamo, lai varētu kļūt par sekmīgu Kristus sekotāju un liecinieku.

Ir pienācis laiks mums kā draudzei un arī katram personīgi piedzīvot pravieša Jesajas pieredzi un dievišķās atklāsmes brīnumu. “Un es dzirdēju tā Visuvarenā Kunga balsi sakām: “Ko lai Es sūtu? Kas būs mūsu vēstnesis?” – Tad es atbildēju: “Redzi, es esmu še, sūti mani!” (Jesajas 6:8)

Strauji pieaugot planētas iedzīvotāju skaitam, evaņģēlija pasludināšana šajā paaudzē dzīvojošajiem šķiet arvien grūtāk realizējams uzdevums. Bet Jēzus taču apsolīja īpašu Svētā Gara klātbūtni, rūpes un palīdzību tieši sarežģītās un bezcerīgās situācijās, jo šķietami visnelabvēlīgākajos apstākļos visspilgtāk atklājas mūsu Glābēja spēks, varenība un godība.

“Celies un staro, jo nāk tava gaisma, Kunga godība pār tevi ataususi!”

Gaidāmie pasākumi

19.-26. jūlijā

Latvijas "Ceļa meklētāju" nometne.

8. augustā

Kandavas draudzes 95 jubileja.

15. augustā

Saldus draudzes 95 jubileja.

15. augusts

Liepājas draudzes 110 gadu jubileja.

Sludinājumi

• 15. augustā Saldus draudzes 95 gadu jubileja! Pl. 10:00 svētku dievkalpojums Saldū, Brīvības ielā 20, bet pl. 17:00 labdarības koncerts Saldus mūzikas un mākslas skolā Saldū, Avotu ielā 12a. Piedalīsies: vokālais ansamblis "Tuvu", vijolniece Madara Liepiņa, pianists Daumants Liepiņš, jauktais koris Mārtiņa Subatoviča vadībā, koncertmeistare Elīna Gaile, solisti: Inga Akmene, Junita Cirvele. Ziedoņi multiplās sklerozes asociācijas Saldus nodaļai medikamentu iegādei.

• Adventistu draudzei Kandavā 95 gadu jubilejas dievkalpojums! Sestdien, 8. augustā pl. 10:00 adventistu draudzes dievnāmā Raiņa ielā 25. Pēc dievkalpojuma pusdienas. Pl. 15:00 pasākuma turpinājums un apsveikumi.

• Bauskas adventistu draudze dievnama 2. stāvā piedāvā plašu, labiekārtotu apdzīvojamo platību ģimenei skaistā vietā, ir dārzs. Tuvākās ziņas pa telefonu 28 278 033.

• Nepieciešams cilvēks, kurš spētu veikt Tiešsaistes Bībeles studiju kursu platformas (Moodle) atjauninājumus un darbības optimizāciju. Darbs 2-4 reizes gadā. Pašreiz ir atvērti 3 kursi, kuri darbojas vecajā Moodle versijā. Jāinstalē jaunā Moodle versija, lai būtu iespējams vienkāršoti mainīt lapas dizainu, kā arī jāveic optimizācija, lai darbošanās šajā vidē nebūtu tik gausa. Tuvāka informācija: 29498741 (Ulvis) vai 29475063 (Māris).

Bauskā bērnu svētīšana

20. jūnijā Bauskas draudze bija aicinājusi ļaudis pieteikt savus bērnus iesvētībām. Pasākumā piedalījās 13 dažāda vecuma bērni un pusaudži, viņi saņēma svētību apliecības – savu pirmo dokumentu ceļā uz dievatziņu. Jaunākā svētību saņēmēja Estere Arabella ir tikai dažus mēnešus veca, un viņas ģimene atbraukusi no Anglijas. Vecākie bērni – visstākie pusaudži. Interesanti, ka tikai daļa šo bērnu ir draudzes locekļu atvases.

Protams, ka aicinājums un sagatavošanās ilga vairākas nedēļas – tika uzrunāti un aicināti piedalīties kaimiņi, darba biedri, radi. Lūgšanu grupiņa lūdza par pasākuma sekmēšanos. Bija prieks vērot ģimeņu iznākšanu draudzes priekšā, gan viņu prieku, gan satraukumu. Aizkustinoši un iedrošinoši skanēja svētību vārdi, veltīti katrai ģimenei, katram bērnam. Mūsu jaunā mācītāja Inta Jēkabsone, uzrunājot bērnu vecākus, aicināja dot solījumu audzināt savus bērnus Dievam par godu.

Vienas ģimenes bērnus – Agnesi, Zigmāru un Madaru Sandiju – aicinu uz pirmo interviju par savām izjūtām un vasaras plāniem. „Jūtamies priecīgi, ka esam Dieva rokās. Priecājamies arī par jauko vasaru, ko vadīsim savās lauku mājās, rūpējoties par govīm, vīstiņām un suni, un citiem dzīvnieciņiem,” viens otru papildinādami, stāsta bērni.

Puķu zirnīšu pušķīši – vecākiem, svētību vārdi – bērniem, prieks būt Dieva tuvumā – visiem.

Ināra Dimante

CILVĒKA CEĻŠ

Maina Roderte 28.08.1941 - 06.10.2015

Ansis Roderts

Pa sniega laukiem ziemas naktī bālā no Dieva nama mēs reiz nācām, māt. Toreiz es domāju, cik mīla gan tu esi, cik labi man pie tavas siltās sirds! Bet tad kāds savāds tēls pie manis liecās klāt, un trīcot dvesu: «Sargā mani, māt!» Toreiz tu stāvēji kā sargs ap mani, māt... Ak, cik tas sen jau pagājībā tālā, cik tagad grūt' turp atkal aizdomāt!

10. jūnijā, pašā vasaras sākumā, kad "Bajāru" mājās bija sазiedējuši ceriņi, smaržīgais jasmīns un baltās rozītes, bet "Mežlīdumos" krāšņi ziedēja rododendri, 73 gadu vecumā no mums šķīrās mīlā sieva, mamma un ome Maina Roderte. "Visvairāk viņai nepatika, ka ziedi vīst. Tas viņai vairs nebūs jāredz..." cerībā uz satikšanos mūžībā atvadoties teica vīrs Aivars.

Kāds ir bijis viņas "cilvēka ceļš"? Klausoties Mainas pirms gadiem 13 veidoto latviešu dzejas montāžu par cilvēka gaitām no dzimšanas līdz atpestīšanai, sapratu, cik daudz no savas dzīves un sirds mamma ir ielikusi šajā ierakstā.

Kā jaunākais bērns ģimenē, jau no piecu gadu vecuma Maina kopā ar vecākiem Almu un Teodoru, brāļiem Ilgaru, Justu un māsu Vitu regulāri soļoja uz Septītās dienas adventistu Rīgas 7. draudzes pulcēšanās vietu. Lai gan draudze ir bijusi viņas viena no dzīves lielākajām mīlestībām, tad tomēr ar dzīves nopietnajiem jautājumiem mamma vienmēr ir gribējusi vispirms pati sevī tikt skaidrībā.

Man pašai vajag atkal vēlēties būt atkal tur, kur ir mans Dievs. Man pašai vajag vēlreiz vēlēties, lai pazemībā, līdzinātos Tev, Kungs Dievs.

Daudziem spilgtākais atmiņās par Mainu ir viņas talants lasīt prozu un dzeju. Kā teica māsa Vita, ar tādu talantu varētu kļūt par populāru aktrisi. Tāpēc nebūtu godīgi teikt, ka viņai nebija pārdomas par dažādām iespējām šajā pasaulē. *Ar šīs zemes varenēm kopā tu varēji būt un valdīt, un kārumus baudīt, un līksmot ik dienas. Bet cilvēku bēdas un trūkumus sirds tevīm jūt, un tumsības slogus, un nastas ikvienas.*

Tomēr Maina izvēlējās būt ar Kris-

tu visu savu mūžu. Kristus mīlestība mammas sirdi bija skārusi dziļi un patiesi, tā ka viņa šo vēsti vēlējās aiznest ikvienam. Tomēr pretestību un glābšanas ceļa noniecināšanu viņas sirds uztvēra kā āmuru kalnā, kas smagi dun un dārd. Cilvēku attieksmē tas sāpīgākais un muļķīgākais Mainas skatījumā ir tas, ka tie no Dieva vēlas saņemt zeltu, zīdu, samtu, spožo naudu, bet vai debess sūtņa nesto svēto mīlestību ar kāds lūdz?

Tomēr viņa redzēja un zināja, ka pasaulē ir daudz apbēdināto, izslāpušo, vajāto, mamma zināja kur saņemt atveldzi. *Nāciet pie manis visi, kam bēdas. Kam dvēselē sāpes, nesadzīst rētas.*

Lai gan mamma vienmēr ir bijusi pārliecināta par Bībeles mācību, tomēr dzīves nastas un pašas rakstura nepilnības radīja arī sāpes un jautājumus. *Katris stars no zvaigznes tālas sirdī atbalso kā sāpe; pārāk nesniedzama tāle — neveldzē, bet rada slāpes.*

Raugoties uz šķietami neaizsniedzamām tēlēm, ir kārdinoši un viegli dzīvē apstāties pie sīkiem sasniegumiem. *Bailes atstāt uguntiņu, kas tik silti naktī kvēlo. Bailes aiziet saltā naktī, kur par sauli nav pat ziņu.* Turpretī Maina dzinās pēc īstas ticības apvāršņiem, lai sirds .. (ne)paliek viena, debess uguns nesniegusi, naidu naktī nosalusi.

Kavēties, vilcināties, tā ir veca viltība, no kā mamma baidījās visvairāk. Tāpēc viņas balss bieži pat uzstājīgi sauca: *Tu, kas dzirdi, kas vēl jūti, projām ej! Neņem neko — nevajadzēs.* Ak cilvēk, kas ar galvu noliektu dzīves ceļos ej, un akmeņus un zemi vienmēr redzi, vai dzirdi zvaigžņu melodiju, kas tik neatlaidīgi pie sevis tevi sien?

Kā jau minēju, mammas dzīves lielākās rūpes bija pasaul's tumsā nest patiesības lukturi, remdēt ļaužu slāpes pēc Dieva žēlastības un pūst brīdinājuma bazūni, kur pēdējais viņas raksturam un sirdij bija vistuvāk. *Viņš pūta bazūni, tik maigi un skaidri, ka grēcinieks bailēs nodrebēja. Bet tad atkal daudz skaļāk un drosmīgāk, lai sagrautu sāntana cietokšņu mūrus.*

Lai gan, tāpat kā visiem šīs zemes bērniem, mammas ikdiena bija kļūdu un neveiksmju apņemta, viņa ticēja - *Tas nevar būt, ka dzīves gājums velts. Var visu pazaudēt, kas bijis, un dzīvību pie visa klāt, — ja ticību var saglabāt, nekas nav pazaudēts, kas zudis.*

Bet kā ticību saglabāt? Turot to tik savās rokās viņa drīz vien izdzīsīs. Tāpēc viņa iededza uguntiņu savā logā, lai tā daudziem ceļā spīd.

Ak, kad reiz būsim mājās! - pēc tā tik ļoti bija ilgojusies mammas sirds. Bet šodien ceļinieki esam un ceļa spieķis visiem rokā mums, bet sirdī dziesma, Jaunās zemes dziesma, kas cauri tumsai saulē izvedīs. Manas Dzimtenes dziesma, kaut dažreiz skumja, tak mīla tu esi arvien. Manas Dzimtenes dziesma —, reiz aizejot projām, mēs tevi paņemsim līdz.

Tad sadosimies draugi rokās, nenogurstoši draudzi aicināja mamma, lai vidū stājas mūsu sirds. Mēs nezinām vai dzīves ceļos ar draugu satiksies vēl draugs, tāpēc viņa neaizmirsā pieminēt cīņu biedrus, Un tos, kas nāks, kad mūs vairs nebūs...

...un tad vadonis teica, labi, tu godīgais un uzticīgais kalps, ienāc, noliec krūzi un lukturi, noliec bazūni un atstāj nometni. *Tad roka, kas turēja, kļūs redzama, šī stiprā, naglu caururbtā un tikai tā.*

Reiz bija vārdi dzimtenē: *vēl neej pasaulē, vēl ne, ja vēlreiz spētu piecelties, kā lūkotos uz mājām, vai ietu ceļu, ko mēs gājām? Kaut varētu es vēlreiz būt kā bērns, un vēlreiz piedzīvot to dieņu, kad tēvs teic vārdus pamācošus un vada dzīves ceļā drošā.*

Es aizmigu ar bērna domām sirdī, kāds sapnī tec: vai dzirdi, nāc, Es esmu te, Es esmu ceļš...

Mammas piemiņai Ansis Roderts P.s. No 24.08 līdz 30.08 radio "Cerības balss" būs klausāma Mainas ierunātā dzejas montāža "Cilvēka ceļš". Šo ierakstu vēlāk varēs atrast arī interneta vietnē Youtube.

CELIES UN STARO, JĒZUS NĀK!

Apkopojis:
Aidis Tomsons

Pacilātība un kopības sajūta, prieks un asaras, gandarījums un vilšanās sajūta – šķiet, visa emociju gamma 10 dienas bija vērojama Sanantonio pilsētā Teksasā, ASV, kur jūlija sākumā notika Adventistu baznīcas vislielākais notikums – Ģenerālkonferences sesija. Reizi piecos gados delegāti un skatītāji no visas pasaules sabrauc kopā, lai slavētu Dievu, piedzīvotu viens otra mīlestību un draudzību, un arī lemtu par visaktuālākajiem jautājumiem adventistu draudžu vadībā.

Celies un staro, Jēzus nāk! Tāds bija 60. Ģenerālkonferences sesijas moto.

Ģenerālkonferences sesija nav tikai darba cēliens, kurā delegāti no visas pasaules lemj par baznīcai svarīgiem jautājumiem. Tie ir arī svētki un milzīgs emocionāls piedzīvojums vairāk nekā nedēļas garumā. Adventistu baznīcai tas ir vissvarīgākais notikums, kurā tūkstošiem cilvēku dažādos izpausmes veidos slavē Dievu un pauž

Viņa mīlestību.

„Adventes Vēstīm” nebija iespēja piedalīties sesijas darbā klātienē. Taču šīsdienas tehnoloģiskās iespējas ļauj ne tikai uzzināt, kas notiek citā pasaules malā, bet arī sekot līdzi visam tiešsaistē, turklāt, pateicoties plašajam mediju tīklam, pat, tā vien liekas, uzzināt vairāk nekā klātienē. Internetā saplūst visa emociju gamma dažādos Doma (tā saīsināti sauc telpas, kurās notika sesija) nostūros. Un tā ir iespēja sekot līdzi

gandrīz vai vienlaikus notiekošajam it visur.

Šī sesija bija ļoti gaidīta. Patiesībā, visas sesijas ir ļoti nozīmīgs un emocionāls notikums Adventistu baznīcas dzīvē. Draudzes 100 dienu garumā aizlūdza par šo sanākumi. Arī „Adventes Vēstīs” bija liecības par to, kā draudzēs dažādās Latvijas vietās lūdza par Dieva Gara vadību, delegātiem diskutējot un lemjot par aktuāliem jautājumiem.

Kas ir Ģenerālkonferences sesija?

Adventistu baznīcas uzbūve lielā mērā ir unikāla un atšķirīga. Tā ir demokrātiska struktūra, lai gan šī demokrātija veidojusies 19.gadsimta iespējās un izpratnē.

Adventistu baznīca ir viena no pasaulē centralizētākajām baznīcām, jo nosaka kopīgu ticības izpratni, principus un pārvaldību visās draudzēs. Tajā pašā laikā tā ir salīdzinoši decentralizēta. Šeit ir nepieciešams neliels paskaidrojums.

Lielākoties adventistu draudzes vispirms apvienojas draudžu savienībā jeb konferencē. Arī Latvijas draudzes ir iekļāvušās Latvijas draudžu savienībā. Savienību apvienības veido ūnijas, Latvija ir Baltijas konferenču ūnijas sastāvā. Savukārt ūnijas veido draudžu divīzijas – mūsu Transeiropas divīzijas centrs ir Lielbritānijā. Un 13 divīzijas veido augstāko administratīvo vienību – Ģenerālkonferenci, kuras mītne ir pie ASV galvaspilsētas Vašingtonas. Uzbūve izskatās ļoti hierarhiska. Tomēr, aktīvi iestājoties par cilvēku sirdsapziņas un ticības brīvību, vēl 20. gadsimta pašā sākumā šī hierarhija tika krietni limitēta. Proti, augstākajām administratīvajām institūcijām nav iespējas tiešā veidā ietekmēt katru draudzi. Būtībā lielā mērā draudzes ir neatkarīgas, tāpat kā draudžu savienības vai ūnijas. Tās pieņem patstāvīgus lēmumus par saviem draudzes locekļiem, ziedojumu izlietojumu, mācītājiem un daudziem citiem jautājumiem.

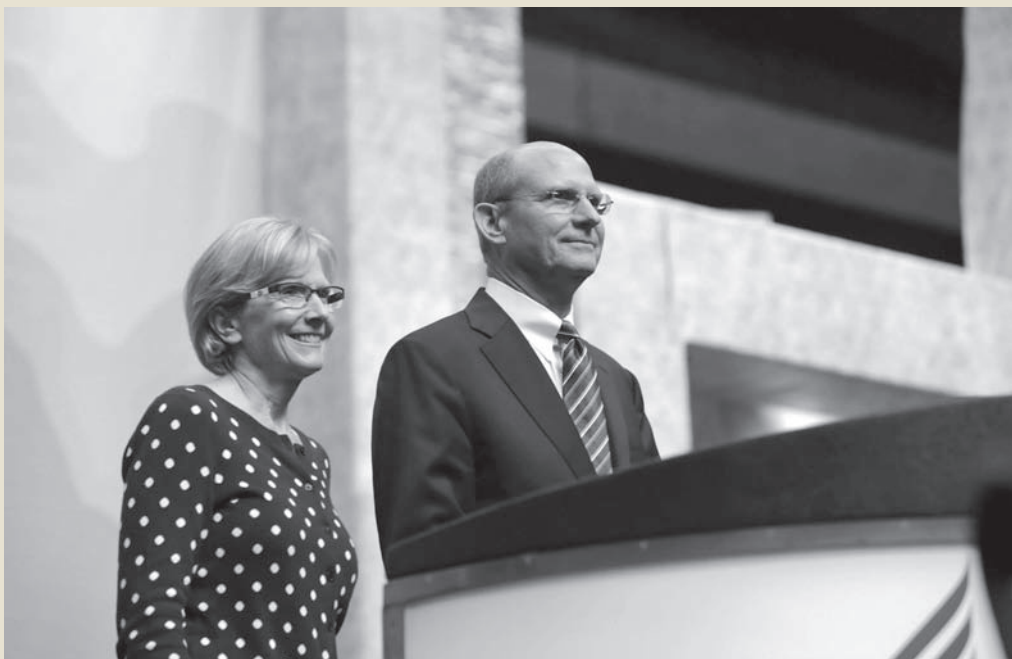
Visa sarežģītā uzbūve ir administratīvs pārvaldes instruments, taču katram posmam ir savas pilnvaras, kas kopā veido baznīcas politiku visā pasaulē. Tādēļ, lai kopīgās politikas lēmumus nebūtu jāpieņem administratīviem darbiniekiem, reizi piecos gados tiek rīkotas Ģenerālkonferences sesijas, kurās vissvarīgākos jautājumus diskutē un par tiem balso delegāti no visas pasaules. Un delegāti nav tikai administratīvie darbinieki. Ir kvotu sistēma, kuru lasītāju vairumam varētu būtu garlaicīgi izpētīt, taču tā nosaka, kā un kādi delegāti tiek pilnvaroti. Tur ir gan administrāciju darbinieki, gan mācītāji, kalpošanas nodaļu vadītāji un arī vienkāršie draudzes locekļi jeb laji. Arī Latvijas draudžu savienība sūtīja vairākus delegātus, kas šajā sesijā pārstāvēja Latvijas draudzes.

Nav noslēpums, ka regulāri tiek dis-

kutēs par to, cik atbilstoša šī sistēma ir 21.gadsimta iespējām un arī tam, cik liela ir izaugusi Adventistu baznīca. Piemēram, statistika rāda, ka 62 % draudzes locekļu ir vecumā līdz 39 gadiem, taču ĢK sesijā 84% delegātu bija pāri 40 gadiem. Līdzīga disproporcija vērojama, salīdzinot vīriešu un sieviešu skaitu draudzēs un ĢK delegātus. Tādēļ

ši šo cilvēku ziņā ir ieteikt kandidātus visiem atbildīgajiem posteņiem. Turklāt pieredze rāda, ka gandrīz vienmēr ieteiktie cilvēki tiek arī apstiprināti amatā. Tādēļ šīs komitejas darbs ir ļoti atbildīgs.

Pavisam Izvirzīšanas komitejā darbojās 252 delegāti. Tajā nedrīkst piedalīties esošie Ģenerālkonferences vai divīziju

Ar pārliecinošu balsu vairākumu delegāti baznīcas vadītāja amatā apstiprināja Tedu Vilsonu.

ĢK sesijā ne reizi vien no tribīnes skanēja aicinājumi nākotnē strādāt pie tā, lai ĢK delegātu vecums un dzimums proporcionālāk atspoguļotu draudzi, un vairāk uzticēties jauniešiem un iedrošināt sievietes viņu kalpošanā. Tiesa, sieviešu jautājums šajā sesijā bija īpaši aktuāls. Taču par visu pēc kārtas.

Draudžu vadītāju izraudzīšana

Viens no būtiskākajiem delegātu uzdevumiem Ģenerālkonferences sesijā ir ievēlēt baznīcas administratīvos vadītājus. Katrā Ģenerālkonferences sanāksmē tiek ievēlēti ĢK un divīziju vadošie darbinieki nākamajiem pieciem gadiem.

Tāpēc sanāksmes dalībnieku pirmais pienākums ir ievēlēt Izvirzīšanas komiteju, kura visu sesijas laiku darbojas atsevišķās telpās. Viņu darbs ir izraudzīt cilvēkus, kurus piedāvāt pārējiem delegātiem balsošanai.

Izvirzīšanas komitejas izvēle ir viens no apspriestākajiem notikumiem. Tie-

vadītāji. Šoreiz komitejā par vadītāju ievēlēja Tuvo austrumu ūnijas misijas prezidentu Homēru Trekartīnu.

Teds Vilsons turpinās vadīt baznīcu

Pirmā kandidatūra, kuru ir jāizrauga Izvirzīšanas komitejai, ir cilvēks, kurš turpmākos 5 gadus vadīs vispasaules Adventistu baznīcu. Šeit nebija nekādu pārsteigumu. Izvirzīšanas komiteja balsošanai ieteica līdzšinējo Ģenerālkonferences prezidentu Tedu Vilsonu, kurš šajā amatā 5 gadus ir jau kalpojis. Tiesa, baznīcas vadītāja ievēlēšanas process atklāja demokrātiskās balsošanas atšķirīgās nianšes. Kad Izvirzīšanas komitejas priekšsēdētājs paziņoja Teda Vilsona kandidatūru, delegāts Rejs Hartvels izteica iebildi, lūdzot jautājumu vēlreiz izvērtēt komitejā. Viņam vairākkārt uzstājot, sēdē tika izsludināts pārtraukums. Komitejas vadītājs uzklauzīja Hartvela argumentus, kāpēc, viņaprāt, T.Vilsons nebūtu piemērots atkārtotai kandidēšanai, taču šīs iebildes nepieņēma. Sesijas sanāksme atsā-

Elektroniskā sistēma reģistrēja gandrīz 400 cilvēku mazāk nekā saskaitīja balsu skaitītāji.

kās. Pēc vairākām replikām vēl viens no delegātiem pieprasīja jautājumu atgriezt Izvirzīšanas komitejā. Atkal sēdē tika izsludināts pārtraukums, un atkal iebildes tika noraidītas.

Tad pie mikrofona nāca mācītāja Elizabete Talbota (kura ir viesojusies arī Latvijā), viņa aicināja izmantot elektroniskās balsošanas iekārtas, balsojot par Ģenerālkonferences prezidentu. Tomēr sesijas vadītājs Pardons Muansa sacīja, ka sistēmai nevar uzticēties (par to tālāk būs plašāk). Tad Talbota uzstāja uz aizklātām prezidenta vēlēšanām. Šis priekšlikums tika nodots balsoša-

nai, bet ar skaļiem aplausiem noraidīts. Tūdaļ arī sekoja parastā balsošana, delegātiem paceļot kartītes, un ar pārliecinošu balsu vairākumu delegāti baznīcas vadītāja amatā apstiprināja Tedu Vilsonu.

Viss notikušais rāda, ka, arī balsojot par baznīcas vadītāju, var būt dažādi viedokļi, un cilvēki tos var izteikt. Tiesa, adventistu žurnāls „Adventist Review” tviterī ziņoja, ka šādas iebildes vadītāja izraudzīšanas procesā nav bieži piedzīvotas.

Sesijas vadītājs Pardons Muansa aicināja Tedu Vilsonu un viņa sievu Nen-

siju uz skatuves. Vilsons atzinās, ka jūtas emociju pilns un tomēr pazemīgs. Viņš apsoltīja fokusēt nākamajos gados uzmanību uz trim lietām: „Pirmkārt, es ceru, ka visi no mums pilnībā pagodina Kristu un Viņa dāvāto taisnību mums visās lietās.. Otrkārt, es vēlos lūgt, esiet uzticīgi Dieva vārdam un tam aicinājumam, ko Dievs ir devis Adventistu baznīcai.” Un kā trešo viņš izteica aicinājumu visiem draudzes locekļiem iesaistīties liecināšanā un evaņģēlizācijas darbā. (Plašāku interviju ar Tedu Vilsonu lasiet nākamajās AV lappusēs.)

Elektronika pievil?

Negaidīti daudz uzmanības šajā sesijā nācās veltīt neveiksmīgajiem centieniem ieviest jaunu balsošanas kārtību.

Jau pirms Ģenerālkonferences sesijas plaši tika ziņots, ka šogad balsošana notiks atbilstoši laikmetam. Bez visām sociālo mediju un interneta piedāvātajām iespējām viens no jauninājumiem bija iegādātā elektroniskās balsošanas sistēma, kura pasaules forumos ir kļuvusi par ikdienu. Arī Latvijas Saeimā, piemēram, elektroniskā balsošana notiek jau 20 gadus.

Bija izvēlēta uzticama kompānija *Meridia*, un atklāšanas dienā viceprezidents Lovels Kūpers sesijas delegātus iepazīstināja ar jauno balsošanas iekārtu. Tika veikts testa balsojums, un izrādījās, ka no vairāk nekā 1800 delegātiem, kas bija reģistrējušies sesijai,

Daumants Kleimanis, delegāts:

Tik lielā konferencē kā šī, ar tik intensīvu programmu, es līdz šim nebiju piedalījies. Protams, esmu bijis diezgan lielās konferencēs, tāpēc nebija tā, ka viss būtu milzīgs pārsteigums.

Tas, kas man ļoti patika, bija iespēja redzēt lielo dažādību, ka zem viena Adventistu baznīcas jumta var kopā sadzīvot dažādās kultūras un tautības. Tas bija forši, ka varēju kopā lūgt ar kādiem no Āfrikas, parunāties, iepazīties, nofotografēties. Tā bija iespēja iepazīt dažādas kultūras. Protams, iespaidīgi bija arī lielie dievkalpojumi sabatos, kad zāle bija pilna ar desmitiem tūkstoš cilvēku, un visi kopā dziedāja, lūdza.

Interesanti bija redzēt, ko adventistu draudzes visā pasaulē elpo, dzirdēt dažādos viedokļus, domas, uzskatus. Arī es pats vienreiz aizgāju pie mikrofona un izteicos.

Par ko tu izteicies?

Tas bija dienā, kad tika pārskatīti pamatmācību punkti. Vienā no punktiem, kurā bija runa par Jēzu, ka Viņš iemiesojās cilvēkā, diskusija bija par to, vai vajadzētu mainīt angļu vārdu „a man”, kas angļiski nozīmē „vīrietis”, tā, lai jēdzienā iekļautu abus dzimumus (cilvēce). Daži delegāti satraucās, ka mēs tādā veidā sagatavojam ceļu sieviešu ordinācijai. Daži bija ļoti jūtīgi, saredzot pat draudus, ka mēs Jēzum gri-

bam piedēvēt abus dzimumus. Tad es izteicos, ka nevajag satraukties, jo teksts ir jālasa kopumā, un tur taču daudzās vietās par Jēzu bija rakstīts – Viņš, Viņš, Viņš. Tur nav iespējams saprast, ka Jēzus nav vīrietis.

Jāatzīst, tas pats par sevi prasa uzdrošināšanos pieteikties runāt pie mikrofona, jo zālē bija vairāk nekā 2000 delegātu, bija jāreģistrējas, tad tevi rādīja uz ekrāniem, un vēl tribīnēs arī sēdēja interesenti. Bet man parasti ir grūti nosēdēt malā, es gribu iesaistīties.

Arī tad, kad bija karstā diskusija par sieviešu ordināciju, arī tad es gāju pierēģistrēties, bet pie runāšanas netiku. Tur bija milzīgas rindas, visi gribēja izteikties.

Man bija arī interesanti redzēt, kā tiek organizēti pasākumi tik lielā mērogā. Vēroju tos, kas vadīja sesijas, kā viņi tika galā. Dažiem tas izdevās veiksmīgāk, dažiem ne tik veiksmīgi.

Man arī patika, ka diskusiju karstumā mūs bieži aicināja uz brīdi tās pārtraukt un lūgt. Un visam pieiet garīgi. Tā ir atšķirība no sekulāras konferences, un es to augsti vērtēju.

Ļoti iespaidīgi bija redzēt divīziju atskaites un gūt priekšstatu, kā cilvēki darbojas dažādās pasaules valstīs, un saprast, ka mūsu draudze ir palikusi globāla dienviņu zemēs. Mums ar to ir jāreķinās, tas jāpieņem kā fakts, un jālūdz, lai viņi saprot arī mūsu kultūras kontekstu.

Mūsu Transeiropas divīzijā par vadītāju apstiprināts Raafats Kamals.

elektronika „atrada” 300 delegātus. Visas dienas garumā Kūpers vairakkārt mēģināja atkārtot reģistrāciju, un katru reizi elektronika rādīja mazāk balsotāju nekā bija zālē. Tā tas turpinājās vairākas dienas.

Tika izteikti dažādi minējumi, kāpēc tā notiek. Administrācija izteica aizdomas, ka vainīgs ir pārāk stiprais wi-fi signāls Domā. Izplatījās baumas, ka ir delegāti, kas apzināti nebalso ar elektroniku, lai saglabātu atklāto balsošanu ar kartīšu pacelšanu. Te ir jāpaskaidro,

ka elektroniskās balsošanas iekārtas iegāde tika skaidrota ar diviem būtiskiem ieguvumiem – krietni ātrāku balsu skaitīšanas procedūru un anonimitātes saglabāšanu – neviens nezina, kā tu un citi balso.

Visbeidzot ceturtais dienas pēcpusdienā uz skatuves kāpa pats Ģenerālkonferences prezidents Teds Vilsons, aicinot sistēmu izmēģināt pēdējo reizi. Visi balsotāji tika lūgti piecelties kājās, visus saskaitīja un pēc tam lūdza balsot. Tika nolemts, ka, ja balsojuma atšķirība

būs vairāk nekā 2%, elektroniskā balsošanas sistēma vairs netiks izmantota. Elektroniskā sistēma reģistrēja gandrīz 400 cilvēku mazāk nekā saskaitīja balsu skaitītāji.

Ziemeļamerikas divīzijas delegāti vairakkārt aicināja veikt pārbaudi pa sektoriem, katrai divīzijai balsojot atsevišķi. Pēc viņu domām, tā varētu pārbaudīt, vai nenotiek apzināta sabotāža. Tomēr sēdes vadītājs šādu priekšlikumu noraidīja. Teds Vilsons apsolīja, ka īpaši strīdīgos jautājumos tiks nodrošināta aizklāta balsošana. Tovakar Meridia kompānija savā tvitera kontā puda pārliecību, ka tehnika ir kārtībā, un iemesls ir „cilvēku faktors”. Nākamajā dienā šī ziņa no tvitera konta bez paskaidrojumiem pazuda.

Izmaiņas vadībā

Lai gan Ģenerālkonferences prezidents ir palicis tas pats, kopumā draudžu vadībā ir notikušas diezgan būtiskas izmaiņas. No līdzšinējiem 9 viceprezidentiem darbu turpinās tikai trīs: Džofrijs Mbvana, Ella S. Simmona (vienīgā sieviete) un Arturs Štele. Ģenerālkonference rosināja samazināt viceprezidentu skaitu, un turpmāk būs tikai 6 viceprezidenti. Komandai pievienojušies trīs jauni vadītāji: Gillermo Bjadži. Tomass Lemons un Abners De Los Santos. No amatu atstājušajiem 6 viceprezidentiem 4 jau iepriekš bija paziņo-

juši, ka nekandidēs, jo dosies pensijā. Savukārt vēl divi – Delberts Beikers un Pardons Muansav – netika ievēlēti.

G. Bjadži, pēc tautības argentīnietis, pēdējos 15 gadus ir dzīvojis Krievijā un kalpojis kā Eiroāzijas divīzijas prezidents. T. Lemons bija Vidusamerikas ūnijas prezidents, savukārt A. De Los Santos, būdams meksikānis, kalpoja Interamerikas divīzijā par viceprezidentu.

Arī gandrīz pusē divīziju ir jauna vadība. No 13 pasaules divīzijām sešās ir jauni vadītāji. Dienvidāzijas Klusā okeāna divīziju turpmāk vadīs Leonardo R.Asojs no Filipīnām. Intereiropas divīziju pārraudzīs Mario Brito, šveiciešis. Eiroāzijas divīzijā turpmāk kalpos Mihaels Kaminskijs. Viņš šajā divīzijā

risko attiecību un reliģiskās brīvības departamenta vadītājs Džons Grācs. Viņa vietā darbu turpinās Genūns Diops, kurš līdz šim bija departamenta izpilddirektors.

Skaitļi un draudzes

Kā ierasts, delegātu sākotnējā uzmanība bija pievērsta skaitļiem un statistikai. Lai gan aiz cipariem ir cilvēki un daudz labu ziņu.

Priecīgākās ziņas bija tās, ka draudze arī pagājušajos gados ir augusi. Delegātiem bija liels prieks reģistrēt un pieņemt savā pulkā 35 jaunas ūnijas! Pieaugums ir acīmredzams. Jo 2010. un 2005. gadā vispasaules Adventistu baznīcai tika pievienotas 22 ūnijas, bet 2000. gadā tikai 9. Uzzinājām, ka

aktīvo adventistu skaits nav zināms. Arhīvu un statistikas daļas vadītājs Deivids Trims ir pārliecināts, ka tā ir uzskaites sistēmiska vaina. Draudzes saraksti bieži vien neatspoguļo realitāti, cik cilvēku patiešām nāk uz draudzi.

To vislabāk atklājot mirušo cilvēku apzināšana. Tika salīdzināts mirušo cilvēku skaits 1995. un 2010. gadā. Analīze rādīja, ka adventistu draudzēs mirušo skaits ir krietni zemāks nekā kopumā pasaulē mirst cilvēku. Turklāt pēdējos gados šī tendence ir vēl acīmredzamāka. Tas nozīmē, ka draudzes nemaz nezina, ka cilvēki, kas ir viņu sarakstos, sen vairs nav dzīvi! Īpaši aktuāli tas ir ASV, kur, šķiet, daudzi draudzes locekļi ir gandrīz vai nemirstīgi. Līdz ar to viens no sāpīgākajiem jautājumiem ir par cilvēkiem, kas skaitās draudzes locekļi, bet sen uz draudzi nenāk.

Atkalapvienošanās Ungārijā

Viens no iedvesmojošākajiem brīžiem uz Ģenerālkonferences sesijas zāles paaugstinājuma bija pirmajā dienā, kad Transeiropas divīzijas prezidents Raafats Kamals pastāstīja par vēsturisko izlīgumu starp Ungārijas Adventistu baznīcu un Kristiešu adventes kustību, kuru Ungārijā pazina zem abrevatūras KERAK.

„Ir neticami, ka tas ir noticis,” KERAK prezidents Janošs Cerbiks sesijas laikā atzina intervijā žurnālam „Signs of the Times”. „Manas pirmās emocijas uz skatuves bija: sapnis ir piepildījies!”

KERAK konstitūcija vienmēr bija noteikusi, ka kustības locekļi kādreiz atgriezīsies Adventistu baznīcā. Šī diena pienāca pēc 40 gadiem atšķirtības, kad Cerbiks un Ungārijas savienības prezidents Tamašs Ocsai aprīlī parakstīja dokumentu, kurš saucas „Kopīga deklarācija par pagātnes notikumiem un vienotas nākotnes veidošanu”. Baznīca sašķēlās padomju laikā, kad daudzi adventisti uzskatīja, ka baznīca pārāk cieši sadarbojas ar varas iestādēm.

„Ja jūs viņus redzat, apkampiet viņus un lūdziet ar viņiem,” Kamals aicināja sesijas dalībniekus, lūdzot uz paaugstinājuma kāpt samierināšanās autorus, ieskaitot Cerbiku, Ocsai un KERAK sekretāru Zoltanu Bodolai. „Iedrošiniet viņus... atstāt sāpes un izaicinājumus pagātnē.”

Kamals atzina, ka izaicinājumi bijuši lieli, piebilstot, ka līdz šim gan ūnijas prezidentu, gan divīzijas prezidentu un pat Ģenerālkonferences prezidentu pūles samierināties bija neveiksmī-

Par draudzes statistiku aizvadītajos 5 gados runā izpilddirektāra amatā atkārtoti ievēlētais G. T. Endži.

bija viceprezidents. Vēl pārmaiņas būs Dienvidu Klusā okeāna divīzijā, kuru pārraudzīs Glens Taunends no Austrālijas. Rietumcentrālāfrikas divīziju vadīs Elie Veik-Dido no Haiti. Mūsu Transeiropas divīzijā par vadītāju apstiprināts Raafats Kamals, kuru divīzija izraudzīja šim amatam pagājušajā gadā, kad viņš ieņēma pensijā aizgājušā Bertila Viklandera vietu.

Arī Ģenerālkonferences sekretariātā ir veiktas nelielas izmaiņas. Izpilddirektāra amatā atkārtoti ir ievēlēts G.T.Endži. Savukārt par mantzini izraudzīts iepriekšējā mantziņa vietnieks, dominikānis Huans Prestols-Pesans, jo līdzšinējais mantzinis R.Lemons devās pensijā.

Kalpošanas nodaļu vadītāji lielākoties turpinās darbu. Divi no viņiem jau pirms sesijas paziņoja, ka dosies pensijā. Lasītājiem zināmākais ir Sabied-

šogad pasaulē ir jau 18 ar pus miljons adventistu. Iepriekšējās sesijas laikā 2010. gadā šis skaitlis bija 16,3 miljoni. Straujais pieaugums rada arvien jaunus izaicinājumus, bet, protams, šīs ziņas tika uzņemtas ar skaļiem aplausiem.

Vairums ūniju ir izveidotas Āfrikā. Piemēram, Zambijā draudzes locekļu skaits ir pārsniedzis jau miljonu. Jauna ūnija tapusi arī Tuvajos Austrumos, kur strādāt ir īpaši sarežģīti. Skaitļi rāda jau pēdējā laikā zināmo tendenci, ka adventisma ietekmes centrs no ASV ir pārcēlies uz trešās pasaules valstīm. Tas atspoguļojas visos līmeņos. Ne tikai faktā, ka Vecās pasaules pārstāvēcība ĢK sesijā ir palikusi mazākumā. Arī finansiāli baznīca vairs nav tik ļoti atkarīga no ASV ziedotājiem.

Tiesa, sesijas laikā tika skaidrots, ka, runājot par draudzes locekļu skaitu, ziņas nav precīzas un ir pārspīlētas. Diemžēl

gas. Bet arī tagad stāsts nav beidzies. Apmēram 400 no 1600 KERAK locekļiem nevēlas atgriezties Adventistu baznīcā. Cerbiks sacīja, ka šī iemesla dēļ pat sašķēlušās ģimenes.

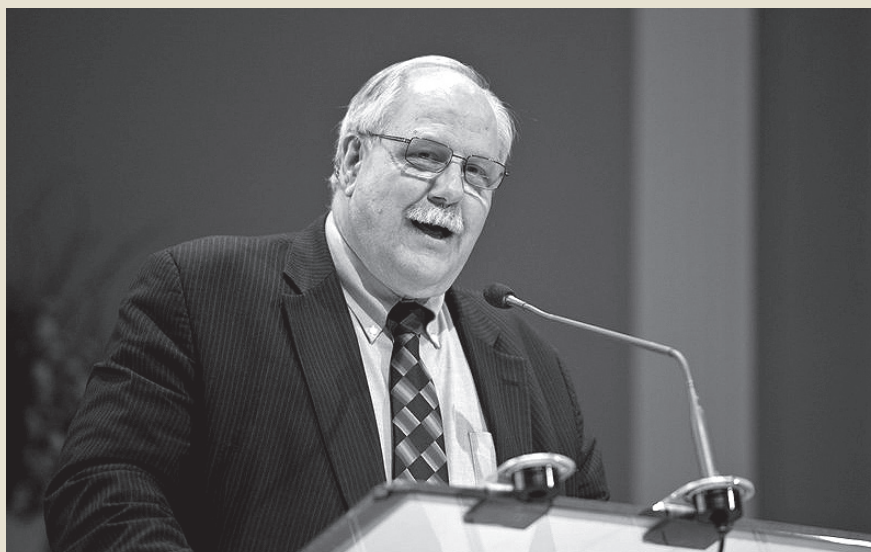
KERAK turpinās kādu laiku pastāvēt tieši tāpēc, lai rūpētos par sāpinātajiem savas draudzes locekļiem. Tādēļ, kā atzina Cerbiks, otrā doma, stāvēt uz paaugstinājuma, viņam bijusi: „Bet ko tad, ja turpinājums būs neveiksmīgs?” Reizē ar prieku par atkalapvienoto draudzi viņš joprojām jūt nastu par draudzes locekļiem, kas pretojas.

Savukārt KERAK sekretārs sacīja, ka jūtas atvieglots. „Lielākās cīņas ir aiz muguras. Baznīca mūs [šodien] uzņēma ar atvērtām rokām, un mēs katru dienu iepazīstam jaunus brāļus un māsas. Esmu pateicīgs Dievam, ka Viņš šo dziedināšanas procesu ir darījis iespējamu.”

Ģenerālkonferences prezidents Teds Vilsons īpaši uzsvēra garīgās vienotības nozīmi, kad viņš pēc Kamala ziņojuma aizlūdza par baznīcu Ungārijā. „Lai salīdzināšanās Ungārijā top redzama visā pasaulē!” viņš sacīja.

Baznīcas finanses

Kopumā pēdējo 5 gadu laikā desmitās

Par baznīcas finansēm atskaitās mantzinis Roberts Lemons, kurš pēc šīs sesijas dodas pensijā.

tiesas apjoms ir pieaudzis par 30%! 2009.gadā Adventistu baznīcā desmitā tiesā tika saņemti 1,85 miljardi ASV dolāru, bet 2014. gadā 2,4 miljardi.

Finansiālās atskaites, ar kurām iepazīstināja līdzšinējais baznīcas mantzinis R.Lemons, kopumā bija iepriecinošas. Pēc ilgāka pārtraukuma ir novērota tendence, ka straujāk pieaug ziedojumi misijas darbam – turklāt to pieauguma līkne ir vēl lielāka nekā desmitās tie-

sas pieauguma līkne. Ja pirms pieciem gadiem misijas darbam tika saziēdoti 64 miljoni dolāru, tad pagājušajā gadā skaits bija jau gandrīz 89 miljoni, kas ir par 38% vairāk.

Atkārtoti tika uzsvērts, ka administratīvais aparāts Ģenerālkonferencē gandrīz nav audzis. Pēdējo 30 gadu laikā draudzes locekļu skaits baznīcā ir dubultojies, bet darbinieku skaits Ģenerālkonferencē pieaudzis tikai par 6 cil-

Aira Līčte, delegāte:

Es biju vienīgā no Latvijas, kas darbojās Priekšlikumu komitejā. Šajā komitejā proporcionāli tika ievēlēti pārstāvji no visām delegācijām. Tajās divīzijās, kur ir vairāk draudzes locekļu, no tām bija vairāk pārstāvju. No mūsu divīzijas bijām 11 cilvēki.

Vai tas bija smags darbs?

Tas bija smags darbs intensīvā grafika dēļ. Un par tām pozīcijām, kur izvērtās plašākas diskusijas, kur viedokļi pat galēji atšķīrās, strādāt bija emocionāli sarežģītāk.

Mēs sākam pl. 8:00 no rīta, kad pārējiem sākās svētbridis, un reizēm darbs beidzās pusdivpadsmitos vakarā. Turklāt mēs visi darbojāties divās grupās. No rīta bija darbs lielajā Ģenerālkonferences Izvirzīšanas komitejā. Bet pēcpusdienā kopā pulcējāties mazākās grupās. Mūsu grupā bija 19 cilvēki, un šajā grupā mēs izraudzījām kandidātus darbam Transeiropas divīzijā.

Vai tev nav žēl, ka pārējam nevarēji sekot līdzi?

Daļēji jā, bet kopumā es priecājos, ka varēju būt šajā komitejā. Jo tur varēja redzēt visas tendences, kādas ir arī pasaules mērogā. Es ļoti labi redzēju, kā atšķiras viedokļi dažādos kontinentos un dažādās kultūrās. Esmu priecīga, ka tagad varu daudz labāk saprast, kāpēc globālā pasaulē tiek pieņemti šādi vai citādi lēmumi, un amatos ievēlēti tie vai citi cilvēki. Jā, dažkārt Eiropai un ASV nesakrīt viedokļi ar pārējo adventistu pasauli, bet ja 2/3 delegātu ir no Āfrikas un Dienvidamerikas, vēl arī Āzijas, tad tas ir tikai likumsakarīgi, ka viņu viedoklis paliek mazākumā. Man tagad šajā

sakarā ir padziļinātas un specifiskas zināšanas (smejas). Es zinu, to, ko nezina pārējie, jo viņiem balsošanai tiek piedāvāts tikai viens uzvaras.

Vai bieži komitejā bija karstas diskusijas?

It īpaši ĢK komitejā viedokļi tiešām atšķīrās, bet tie nebija agresīvi viedokļi. Jāatzīst, daudz kas ir atkarīgs no priekšsēdētāja, kuru sākotnēji grupa kopā ievēl. Komitejas vadītājs bija ļoti profesionāls un labs vadītājs. Bet TED Izraudzīšanas komitejas grupā bija brīnišķīga atmosfēra, reti kur tādu var novērot. Tā bija cieņpilna, mīlestību izstarojoša, tas mani ļoti iepriecināja.

Tas, kas, protams, bija jāņem vērā Ģenerālkonferences lielajā komitejā, bija atšķirīgās kultūras pieejas. Ir kultūras, kuras ir ekspansīvākas un arī ekspansīvāk izsakās. Ir ziemeļu kultūras, kuras ir mierīgākas, labprātāk mierīgi argumentē.

Ar tām zināšanām, kādas tev ir tagad, kā Tev šķiet – vai draudzei nākotnē viss būs labi?

(Ilgi domā) Neslēpšu, manuprāt, ļoti liels risks ir saistībā ar trešdienas lēmumu par ordināciju. Lielu risku vienotībai rada kultūras atšķirības, kas ir mūsu draudzēm. Runa pat nav par ticības izpratni, bet tieši kultūras atšķirībām... Tomēr mums viss būs labi, jo Transeiropas divīzijai ir ļoti laba vadība. Mums ir izraudzīti spēcīgi vadītāji, un viņiem būs liels darbs uzturēt draudzi vienotu. Jāpiebilst, ka komitejā bija pilnīga vienprātība par Raafata Kamala izvirzīšanu. Viņš ir cilvēks, kuram ir ļoti izteiktas vadītāja īpašības. Viņš no sirds rūpējas par to, lai cilvēki, kuri darbojas dažādās jomās, ir tam piemēroti. Tāpēc arī TED būs lielas izmaiņas. Bet es esmu pārliecināta, ka mūsu reģionā ir liels potenciāls, lai viss būtu kārtībā.

vēkiem – no 282 līdz 288 šobrīd. Iepriekšējais mantzinis R.Lemons delegātiem atskaitījās arī par ĢK sesijas izdevumiem. Sanāksmes rīkošana Sanantonio izmaksāja virs 8 miljoniem ASV dolāru. Salīdzinājumam iepriekšējā sesija izmaksāja par ceturtdaļu mazāk. Protams, te nav ieskaitīta nauda, ko sedza draudžu savienības, ūnijas un divīzijas par delegātu lidmašīnu biļetēm, viesnīcu izmaksām un pārējo. Aptuveni tie varētu būt vēl ap 30 miljoniem dolāru. R.Lemons gan uzsvēra, ka, ņemot vērā 18 miljoniem lielo draudzes locekļu skaitu, runa ir par apmēram 40 centiem no cilvēka gadā (par šādas ĢK sesijas rīkošanu). Droši vien šajā kontekstā jāpiemin, ka kopumā Sanantonio sesiju apmeklēja ap 65 tūkstoš cilvēku.

Izmaiņas pamatmācībās

Neapšaubāmi vislielākā uzmanība jau ilgi pirms sesijas bija pievērsta balsojumam par sieviešu ordināciju. Šī jautājuma apspriešana ietekmēja visas pārējās diskusijas. Taču saskaņā ar darbākārtību, diskusijas par šo jautājumu bija paredzētas nedēļas vidū, trešdienā, bet pirms tam lielākais darbs bija pie precizējumiem baznīcas rokasgrāmātā un Adventistu baznīcas pamatmācībās. Rokasgrāmata ir baznīcas iekšējais dokuments, kas ir kā vadlīnijas vietējām draudzēm, to mācītājiem un administratoriem. Savukārt pamatmācības atspoguļo visas Adventistu baznīcas kopīgo ticības izpratni. Jau uzreiz tika uzsvērts, ka runa nav par

kādu pamatmācību izmaiņām. Runa ir tikai par precizējumiem un skaidrāku valodu, lai nebūtu pārpratumu, kāda ir Adventistu baznīcas oficiālā nostāja dažādos jautājumos.

Dažos punktos tika veiktas salīdzinoši mazas izmaiņas. Piemēram, pamatmācībā par Trīsvienību tika pievienota frāze „Dievs, kas ir mīlestība”. Pamatmācībā, kur ir runa par pieaugšanu Kristū, vairāk nu ir uzsvērts kristietības sociālais aspekts – rūpes par sabiedrības labklājību vienmēr ir bijušas draudzei svarīgas. Daži precizējumi bija tikai valodas ziņā. Piemēram, izpratnē par Kristus otro atnākšanu vārds „nenovēršama” („imminent”) mainīts uz vārdu „tuva” („near”).

Nelielas diskusijas izvērsās, kad runa bija par pamatmācību „Laulība un ģimene”. Tur termins „partneri” tika nomainīts uz „vīrietis un sieviete”. Nav noslēpums, ka šajā gadījumā situāciju ietekmējusi laicīgā prakse atzīt viendzimuma partnerattiecības. Vārda „partneri” nozīme laulības kontekstā ir mainījiesies un var tikt izmantota, lai norādītu arī uz viendzimuma laulības atbalstu. Tā tas nebija 1980. gadā, kad pamatmācības teksts tika izveidots pirmo reizi. Redakcijas izmaiņas norāda, ka baznīca nemaina savu nostāju izpratnē par laulību, lai arī kādas būtu izmaiņas apkārtējā kultūrā.

Pamatmācībā „Kristus dzīve, nāve un augšāmcelšanās” pie vārda „augšāmcelšanās” tika pievienots vārds „miesīgā”. Tas tika darīts, lai būtu nepārprotami, ka Jēzus augšāmcelšanos nepie-

ciešams saprast nevis nepārtrauktā vai garīgā nozīmē, bet gan tā bija burtiska Kristus augšāmcelšanās, ieskaitot Viņa ķermeni. Lai arī mums tas šķiet pašsaprotami, un Svētie Raksti uzsver šo domu, tomēr mūsdienās daudzi neatzīst šī bībeliskā apraksta vēsturiskumu. Tādēļ bija svarīgi pievienot vārdu „miesīgi”.

Valoda tika arī precizēta pamatmācībā par Praviešu Gara dāvanu. Lai nebūtu priekšstats, ka Adventistu baznīcas līdzdibinātājas Elenas Vaitas raksti tiek uzskatīti kā līdzvērtīga autoritāte Bībelei, tika ieviestas izmaiņas, kas novērs šādu iespējamību. Pati E. Vaita uzsver, ka viņas autoritāte ir pakļauta Rakstiem. Jaunais formulējums nekādā gadījumā nemazina draudzes izpratni par Rakstu autoritāti vai Elenas Vaitas pravietisko dāvanu.

Garas diskusijas neizvērtās arī par izmaiņām pamatmācībā „Lielā cīņā”. Pieminot Noa plūdus, līdz šim bija izmantots jēdziens „vispasaules plūdi”. Tika diskutēts par nepieciešamību mainīt vārdu „vispasaules” (*worldwide*). Savulaik, kad pamatmācība tika pieņemta, šī vārda nolūks bija uzsvērt Bībeles mācību par to, ka plūdi pārklāja visu pasauli. Tolaik nevienam prātā neienāca, ka terminu „vispasaules” var interpretēt arī kā „tā laika zināmās pasaules” plūdus, norādot uz lielu katastrofu reģionālā mērogā. Tāpēc ĢK sesijas laikā, izvērtējot dažādus variantus, šis vārds tika mainīts uz vārdu „globāli plūdi”.

Delegātu galvenā uzmanība bija pie-

Guntis Bukalders, delegāts:

Pirmais iespaids: draudze aug. Arvien vairāk ir pamanāms tas, ka kļūstam tumšākadaini nekā kādreiz. Šobrīd Ziemeļamerika, Eiropa un Okeānija kopā veido tikai 11 procentus no visiem adventistu draudzes locekļiem. Ņemot

vērā to, ka Okeānijā balto tikpat kā nav, bet Eiropā un Amerikā puse no draudzes locekļiem ir imigranti, var teikt, ka pasaules mērogā ir tikai kādi 5 procenti balto adventistu. Mēs esam kļuvuši par minoritāti.

Vai Tu juties kā minoritāte?

Visi, protams, bija draudzīgi, smaidīgi. Par to nav runa. Bet var just, ka viņiem ir cits domāšanas veids. Viņiem, piemēram, ļoti svarīgs ir kopīgais viedoklis. Baltie ir vairāk individuāli, melnādainie bez liekas izvērtēšanas klausā, ko saka vadītāji.

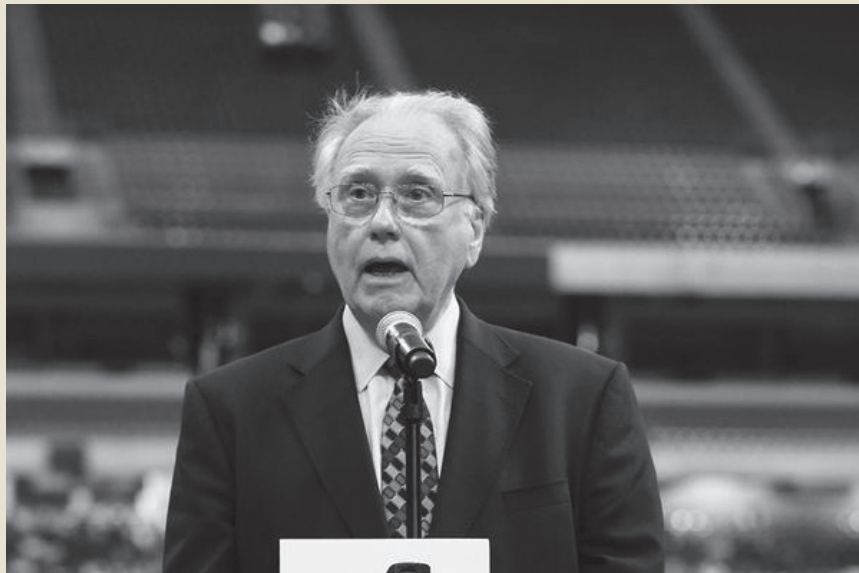
Šoreiz atšķirībā no citām reizēm maz bija neatkarīgo kristiešu grupas, kas pie ieejas durvīm mēģina iedot citu literatūru. Bija pāris, bet uzkrītoši mazāk nekā citas reizes. Toties izstāžu zālē varēja iegādāties arī neatkarīgos adventistu žurnālus un grāmatas.

Man patika mūsu divīzijas atskaite. Tajā aktieri parādīja 5 patiesus notikumus iz dzīves – 5 cilvēku atgriešanās stāstus. Uzmanības centrā nebija draudzes aktivitātes, bet konkrēts cilvēks un tas, ko Dievs caur viņu ir paveicis. Bieži mēs runājam par to, ko esam izdarījuši un kādi ir mūsu plāni, bet šoreiz bija runa par to, ko Dievs ir darījis. Tas ir labi, ka centrā neesam mēs, bet Kristus.

Jāatzīst, visa sanāksme bija sieviešu ordinācijas jautājuma gaisotnē. Jau pīrmdien Arturs Štele dienu iesāka ar teikumu: nezūdieties par trešdienu, jo trešdiena pati par sevi zūdīsies. Jau svētdien gaisā virmoja trešdienas gaidas. Un šajā kontekstā man patika, kā baznīcas vadība mēģināja visu organizēt tā, lai draudze pēc tam nesašķeltos.

Arī Maikls Raiens, kurš vadīja sanāksmi trešdien, visu laiku īpaši rūpējās, lai, debatējot par šo jautājumu, būtu vienlīdzīgas iespējas abu viedokļu paudzējiem. Jau reģistrējoties debatēm, bija jāpieraksta, vai tu esi par vai pret. Un pamīšus vienam vai otram tika dots vārds. Beigās, kad sākās balsojums, viņš arī lūdza, lai nebūtu gaviles vai aplausu, lai otra puse nejustos pazemota vai atstumta.

vērsta pamatmācībai Nr. 6 „Radīšana”. Jāatzīst, šis arī bija galvenais iemesls pamatmācību teksta pārskatīšanai šajā sesijā. Esošo apliecinājumu daži interpretēja par labu tā saucamajai teistiskajai evolūcijai. ĢK Izpildkomitejas gadskārtējā sanāksmē 2004. gadā tika pieņemts apliecinājums, ka dzīve uz Zemes parādījās tieši tā, kā aprakstīts 1. Mozus grāmatas 1. un 2. nodaļā. Tie, kas skaidroja pamatmācību citādi, uzsvēra, ka gadskārtējās sanāksmes lēmums nav autoritatīvs bez apstiprinājuma ĢK sesijā. Tāpēc 2004. gada paziņojums tika apstiprināts pagājušajā ĢK sesijā 2010. gadā ar ierosinājumu ieviest labojumu draudzes pamatmācībās. Šīgada ĢK sesijas veiktais labojums pasvīturo, ka adventisti tic: Dievs radīja dzīvību sešās burtiskās dienās ar sekojošu sabata dienu, un tā bija nedēļa, kas mums ir pazīstama tagad. Vēl tika veikts papildinājums attiecībā uz radīšanas laiku, pievienojot vārdu „nesena”. Daži delegāti iebilda, ka šis vārds padara esošo pamatmācību neskaidrāku, jo „nesen” ir relatīvs jēdziens. Vaicāts, ko viņš saprot ar šo vārdu, ĢK prezidents T. Vilsons teica, ka viņam tas nozīmē aptuveni 6000 gadus, bet viņš atkārtoti uzsvēra, ka ar to baznīca nenosaka kādu konkrētu laiku.

Spriedze pieauga pēc tam, kad pēc Teda Vilsona personīga lūguma izteikt viedokli tika aicināts iepriekšējais Ģenerālkonferences prezidents Jans Polsens.

Lielākais izaicinājums – par sieviešu ordinēšanu

Kā jau varēja gaidīt, vislielākā uzmanība Ģenerālkonferences sesijā tika atvēlēta jautājumam par sieviešu ordināciju. Jau vairāku gadu garumā visās divīzijās tika veikts padziļināts pētījums par ordinācijas vēsturi un bībelisko izpratni, un ĢK paspārnē tika

izveidota Ordinācijas izpētes komiteja gandrīz 100 teologu sastāvā. Sākotnēji bija cerības, ka Bībeles pētnieki vai Ģenerālkonferences Administratīvā komiteja nonāks pie vienotas atziņas, izdarot savus secinājumus par sieviešu ordinācijas atļaušanu vai neatļaušanu. Taču tas neizdevās. Iezīmējās trīs atšķirīgi uzskati. Un arī pagājušā gada nogalē, sapulcējoties baznīcas vadītājiem

no visas pasaules, neizdevās nonākt pie viena kaut cik pieņemama secinājuma. Tādēļ tika nolemts šo jautājumu ar Ģenerālkonferences delegātu atļauju nodot individuālai izskatīšanai divīziju izpildkomitejām. Teds Vilsons aicināja visus delegātus rūpīgi izpētīt gan pieejamos pētnieku secinājumus, gan rakstīto Bībelē, un tad balsot saskaņā ar Dieva Gara pamudinājumu.

Diskusijai un balsojumam par šo vienu jautājumu tika atvēlēta vesela darba diena, kas ir salīdzinoši neierasta prakse. Pat Izvirzīšanas komitejas locekļiem bija iespēja pārtraukt savu darbu un iesaistīties diskusijās. Zālē varēja ierasties arī skatītāji, un, kā atzina ne viens vien delegāts, bija neparasti redzēt tik daudz interesentu zālē. Jautājums neapšaubāmi bija piesaistījis daudzus cilvēku uzmanību. Trešdiena bija Ģenerālkonferences sesijas visspringtākā diena.

Jautājums bija šāds: Vai ir pieļaujami divīziju izpildkomitejām, ja tās uzskata par lietderīgu, nodrošināt savā teritorijā sieviešu ordinēšanu evaņģēlija kalpošanai? JĀ vai NĒ?

Atšķirīgās diskusijas

Sesijas vadību uzņēmās pensionējies Ģenerālkonferences viceprezidents Maiks Raiens. Viņš bija apņēmies darīt visu, lai diskusija būtu atklāta, demokrātiska un pilnībā godīga. Abu pušu piekritējiem tika dotas vienādas iespējas izklāstīt savus argumentus, uzdot jautājumus pretēji domājošiem un arī atbildēt uz uzdotajiem jautājumiem. Abas puses citēja Bībeles tekstus, cenšoties norādīt uz savas puses pareizību. Lielā mērā ordinācijas piekritēji runāja par Svētā Gara aicinājumu, kuram cilvēkam nevajadzētu pretoties, un draudžu vajadzību pēc sievietēm mācītāja amatā. Savukārt ordinācijas pretinieki

brīdināja par iespējamām briesmām baznīcas vienotībai, ja ordināciju atļautu, un argumentēja, ka Bībelē priesteru pienākumus pildīja tikai vīrieši.

Spridze pieauga pēc tam, kad pēc Teda Vilsona personīga lūguma izteikt viedokli tika aicināts iepriekšējais Ģenerālkonferences prezidents Jans Polsens. Viņš aicināja delegātus uzticēties draudžu vadītājiem un ļaut viņiem pašiem

Aizklātais balsojums par sieviešu ordinācijas jautājumu.

izlemt, vai ordinēt sievietes attiecīgajā divīzijā. Īpaši viņš uzrunāja delegātus no Āfrikas un Dienvidamerikas, mudinot viņus neapšaubīt vadītāju misiju. Tajā brīdī zālē sākās skaļa, neapmierināta rūkšana. Vairāki delegāti cēlās kājās un sūdzējās, ka J.Polsenam nav atļauts šādā veidā runāt.

Sesijas priekšsēdētājs Raiens atkārtoti aicināja auditoriju atturēties no skaļas viedokļu paušanas un cienīt uzskatu dažādību. Tomēr sekmes nebija lielas.

Tika izteikts brīdinājums, ka viesi var tikt izraidīti no zāles un palikt varēs vien delegāti.

Puspiecos pēcpusdienā priekšsēdētājs nolēma debates izbeigt, lai arī pie mikrofoniem joprojām bija garas rindas. Izteikt savu viedokli tika aicināts arī Ģenerālkonferences prezidents Teds Vilsons. Viņš teica, ka viņa viedoklis jau tāpat ir „labi zināms”, taču solīja respektēt jebkuru no iznākumiem, aicinot pēc balsošanas izbeigt debates par šo jautājumu, atturēties no skaļām emocijām un palikt vienotiem.

Sākās balsošana. Tā šoreiz bija aizklāta – ar biļeteniem, kurus bija jāaizpilda pa sektoriem, tad biļeteni tika skaitīti un pats skaitīšanas process filmēts, lai nodrošinātu pilnīgi atklātību un godīgumu.

Rezultāti un reakcija

Tika paziņoti balsojuma rezultāti. Balsošanā bija piedalījušies 2363 delegāti.

Par – 977

Pret – 1381

Atturas – 5

Mikrofonu paņēma Teds Vilsons. Viņš sāka ar lūgšanu: „Mēs pazemojam savas sirdis Tavā un viens otra priekšā. Mēs lūdzam, lai Tu dari mūsu ceļu tīru.” Viņš lūdza par dziedināšanu un mierināšanu, un vienotību caur Svēto Garu. Un izteica ticību, ka Svētais Gars ir darbojies cilvēku sirdīs.

Pēc lūgšanas Vilsons aicināja respektēt Ģenerālkonferences autoritāti un mudināja „nolikt malā visas dusmas un vilšanos un vienoties Kunga uzticētajā misijā savai draudzei”. Viņš arī lūdza neveikt nekādas neatkarīgas akcijas vai aģitāciju, izsakot cerību, ka jautājums ir atrisināts.

Solījumi un realitāte

Divas divīzijas, kurās šobrīd sievietes

Andrejs Āriņš, skatītājs:

Mani iespaidi ir ļoti pozitīvi. Es redzēju pozitīvu draudzes izaugsmi – ar atšķirīgu izpratni, dažādu kultūru, bet ar vienotu mērķi misijai un kalpošanai. Manuprāt, atslēgas vārds bija: vienotība dažādībā un misijā.

Es saprotu dažādību. Cilvēki bija ieinteresēti aizstāvēt savu viedokli, un tas ir labi. Protams, cik nu tas ierobežotā laika dēļ bija iespējams.

Man arī patīk mūsu vadītājs Teds Vilsons. Viņš ir alpīnists. Esmu viņu personīgi iepazinis, esam kopā bijuši Pirineju kalnos. Es viņu augsti vērtēju kā cilvēku. Protams, viņam ir savs redzējums, un ne visi ir ar viņu vienādās domās.

Man ļoti patika viens puisis, jauns evaņģēlists, viņam varētu

būt ap 30. Viņš izstāstīja, kā pats bija atgriezies pie Dieva un tad uzsācis savu kalpošanu, vispirms caurs lūgšanām. Viņam ir arī vectētiņš un vecmāmiņa, kuri jau 50 gadus bija kopā, bet grasījās šķīrties. No garīguma viņi bija ļoti tālu. Beigās viņi atgriezās, kristījās, un viņš pats viņus vēl salaulāja. Tas bija stāsts par to, kā Dievs reāli darbojas. Ir jāsāk nevis ar teoriju, bet vispirms jāiepazīst Dievs, un tad veidojas jauna vide un apstākļi. Man personiski tā bija visa dzirdētā kulminācija, un mani arī piecēja, cik atsaucīgi zāle reaģēja uz šī puīša stāstīto.

Vai kaut kas arī nepatika?

Man nepatika lielais karstums, kas valdīja ārpus telpām. Gaiss bija tāds, ka pat likās grūti elpot. Bet iekšā bija labi.

ordinācijas jautājums ir kļuvis ļoti aktuāls, drīz pēc balsojuma izplatīja publiskus paziņojumus. Runa ir par Transeiropas divīziju, kurā ir arī Latvija, un Ziemeļamerikas divīziju, jo abās šajās divīzijās ir ūnijas, kuras, negaidot ĢK lēmumu, jau neatkarīgi uzsākušas sieviešu ordināciju.

Ziemeļamerikas divīzijas vadītājs savus delegātus pēc balsojuma aicināja uz atsevišķu telpu, cenšoties mierināt delegācijas locekļus. Telpā bija skumīga atmosfēra, daudz asaru, un divīzijas vadītājs solīja atbalstīt raudošās mācītājas, apņemoties sniegt viņām visāda veida iedrošinājumu bez ordinācijas. Vēlāk divīzijas vadība izplatīja oficiālu paziņojumu, kurā apstiprināja, ka respektēs Ģenerālkonferences lēmumu un nesacelsies pret to. Tomēr divīzija turpināšot atbalstīt sievietes visos iespējamajos veidos, un divīzija arī apņemas vairoto sieviešu skaitu, kuras atsaucas Dieva aicinājumam kļūt par mācītājām. Līdzīgu aicinājumu vēlāk izplatīja arī Transeiropas divīzijas vadība. Arī mūsu divīzija sola respektēt delegātu balsojumu un atbalstīt tās sievietes, kas kalpo. Tas, kas visā rada neskaidrību, ir jautājums, kā divīzijas šo pakļaušanos var nodrošināt. Esošā baznīcas struktūra nenodrošina hierarhisku pakļaušanos. Tikai dažas stundas pēc balsojuma Nīderlandes ūnija jau izplatīja publisku paziņojumu, sakot, ka ĢK sesijas balsojums neietekmēs ūnijas lēmumu atļaut sieviešu ordināciju, un Nīderlandē tā tikšot turpināta.

Nākamajā dienā Ģenerālkonferenci sāka sasniegt ziņas, ka, reaģējot uz vakardienas balsojumu, vairākās divīzijās sievietes ir aicinātas atteikties no kalpošanas draudzēs, uzrakstot atlūgumu. Runas nerimās. Par balsojumu ziņoja arī daudzi Amerikas laikraksti, tajā skaitā nacionālie mediji. Un lai gan Teds Vilsons bija aicinājis pie jautājuma vairs neatgriezties, piektdienas dienā viņš pats vēlreiz devās pie mikroфона un ļoti striktā tonī aicināja ļaunprātīgi neizmantojot trešdienas balsojumu. Turklāt viņš lūdza visām divīzijām visās valstīs izskaidrot trešdienas balsojuma jēgu. (Transeiropas divīzijas paziņojumu lasiet blakus slējā.) Kā sacīja T. Vilsons, balsojums nekādā veidā nemaina līdzšinējo baznīcas politiku. Adventistu baznīcā joprojām sievietes tiks iesvētītas jeb ordinētas gan diakona darbam, gan draudzes vecākā darbam. Tāpat sievietes turpinās kalpot kā neordinētas mācītājas. Pašreizējais Ģenerāl-

Vēstule visām sievietēm, kas kalpo

Pēc Ģenerālkonferences sesijas balsojuma, kurā delegāti nolēma neatļaut divīzijām izlemt par sieviešu ordināciju viņu teritorijā, ar paziņojumiem saviem draudzes cilvēkiem klajā ir nākušas jau vairākas divīzijas Arī Transeiropas divīzijas prezidents Raafats Kamals 10. jūlijā izplatīja paziņojumu, kurš tiešā veidā ir adresēts visām sievietēm mūsu divīzijā, kuras kalpo.

Dārgās kolēģes, sievietes kalpošanā!

Ir brīži, kad, attiecībā uz saviem darbiniekiem mēs tiekam aicināti aizstāvēt mūsu ticības vienotību, tās mērķi un aicinājumu.

Ir brīži, kad tiekam aicināti izvērtēt vilšanās rezultātā radušās iespējas.

Ir brīži, kad caur nesamierināmu nevienlīdzību tiek pārbaudīta mūsu koleģiālā vienotība, un mēs tiekam aicināti to pārvērst mīlestībā un rūpēs.

Ir brīži, kad mums nepieciešama mierinošā pārliecība, ko sniedz brīvība, un Kristus Jēzus visaptverošais siltums.

Ir brīži, kad nedrīkst neizteikt pateicību, pārliecību un kopīgu apņemšanos.

Šajā brīdī mēs kā Transeiropas divīzijas vadītāji vienoti apliecinām, ka novērtējam jūsu aicinājumu. Mēs patiesi gaidījām, ka pilnvarojums, kas tiek dots mācītāja pienākumu pildošajiem darbiniekiem Septītās dienas adventistu draudzē, būs tāds, lai mūsu reģionā paustu vienlīdzību kalpošanas jomās. Dalāmies ar jums skumjās, jo mūsu vidū netika atrasts veids, kā apvienot tekstuālo un stāstošo pieeju, interpretējot Bībeli. Tas, kā arī atšķirīgās dažādo kultūru veidotās pieejas nozīmē, ka vispasaules baznīca nespēj pilnvarot vadību jomās, kurās nevar paļauties uz visas pasaules sekotāju vienbalsību. To apzinoties, mēs atvainojamies, ka sekmējām gaidas, kuras nav piepildījušās, un, runājot mācītāja Bruno Vertaljēra vārdiem: „Mēs vēlamies, lai jūs zinātu, ka mēs jūs mīlam.” Mēs vēlamies, lai jūs zinātu, ka mūsu valstīs nav mazinājusies cieņa, kuru izjūtam pret jūsu kalpošanu un tās autoritāti. Mēs vēlamies, lai jūs zinātu, ka mēs sieviešu kalpošanu uzskatām par nozīmīgu evaņģēlija vēsts izplatīšanas daļu.

Papildus šiem vārdiskajiem mūsu jūtu apliecinājumiem esam apņēmušies rīkoties šādi:

1) Tuvāko mēnešu laikā tiks organizēts kopā būšanas pasākums, lai pārdomātu, paustu solidaritāti un sniegtu dziedināšanu.

2) Mēs turpināsim iedrošināt un iesaistīt sagatavošanai evaņģēlija kalpošanā sievietes, kuras jūt šādu aicinājumu.

3) Mēs apliecināsim savu pārliecību par sieviešu kalpošanu un dāvanām visos vietējās draudzes, draudžu savienības un mācītāja darba amatos. Tas izpaužīsies vārdos, rakstītajā vārdā un mūsu rīcībā.

4) Mēs jūs aizstāvēsim pret tiem, kas centīsies noniecināt jūsu dāvanas.

5) Mēs turpināsim veicināt bībelisko pārliecību, ka visi esam vienoti Kristū, ticot, ka tas ir svarīgi.

6) Mēs jūs iedrošināsim un apmācīsim, tiecoties pēc izcilības, lai pasaulei parādītu nepārprotamu liecību par jūsu vērtību.

Evaņģēlija vārdā mēs apņemamies būt vienoti ar savām māsām un brāļiem, kalpojot kā brīvības, neatkarības, vienotības un cerības stari šajā sāpju pārņemtajā pasaulē.

Mēs jums pateicamies par draudzību, profesionālismu, degsmi un lojalitāti Vienīgajam, kurš ir apsolījis šajā gala laikā izliet Savu Garu pār Savām meitām un dēliem.

Patiesā sirsnībā,

*Raafats Kamals,
Transeiropas divīzijas prezidents,
rakstot TED darbinieku un TED ūniju un to darbības lauku
prezidentu vārdā, no Sanantonio.*

konferences sesijas balsojums nozīmē tikai to, ka divīzijas nedrīkstēs autonomi izlemt par sieviešu ordināciju savā teritorijā.

Aiz zāles durvīm

Kamēr delegāti daudzas dienas cītīgi strādāja, meklējot labākos risinājumus sekmīgai baznīcas politikas veidošanai, tikmēr aiz zāles durvīm kūsāja ne mazāk interesanti notikumi. Tie, kas ir bijuši kādā no Ģenerālkonferences sesijām, zina, ka paralēli darba sesijai ir pieejami ļoti dažādi pasākumi ikvienam apmeklētājam un interesentam. Arī šoreiz bija plašas izvēles iespējas. Patiesībā tas ir kā svētku festivāls, kur katrs var atrast kaut ko vērtīgu savai sirdij.

Bez tās mūzikas, kas katru dienu skanēja uz lielās zāles skatuves gan pirms, gan pēc darba sesijas, Doma mazajās zālēs varēja baudīt koncertu sēriju. No visas pasaules bija sabraukuši augstas klases mūziķi, lai dalībnieki varētu dzirdēt visāda veida Dieva slavēšanu. Instrumentāli un vokāli, lielāki un mazāki kori. Daži izpelnījās īpaši lielu klausītāju atzinību. Tā bija iespēja ieraudzīt un atzīt, cik dažādi esam ne

tikai izskatā, bet arī kultūras un pat mūzikas izpausmēs.

Kā vienmēr, arī šoreiz mūziku varēja gan dzirdēt, gan to nopirkt. Plašā izstāžu zāle vienmēr pulcina interesentu tūkstošus. Dažnedažādas adventistu institūcijas un organizācijas bija iekārtojušas savus standus, lai iepazīstinātu, skaidrotu, palīdzētu un pārdotu. Zāle pastāvīgi ir pilna ar cilvēkiem. Un nav brīnums, ka daudzi, kas atbrauca uz Sanantonio ar vienu somu, aizbrauca ar divām, pilnām ar grāmatām, brošūrām, DVD vai CD diskkiem. Un vizītkartēm kabatā nākotnes kontaktiem.

Tiem, kas bija ieradušies ar bērniem, par noteiktu samaksu bija iespējas viņus uzticēt dienas nometnei, kur mazie varēja interesanti un saturīgi pavadīt savu laiku.

Pieaugušajiem izvēles iespējas bija vēl lielākas. Tie, kas vēlējās, varēja piedalīties mācību semināros, kur apgūt sekmīgāku Bībeles stundu vadīšanu, personisko kalpošanu vai arī sabiedrisko kalpošanu. Turklāt tiem, kas gribēja darboties praktiski, bija iespēja katru dienu doties ar autobusu Sanantonio ielās, lai palīdzētu dažādās sabiedriskajās aktivitātēs.

Sievietēm bija iespēja pulcēties sievietes kalpošanas sanāksmēs. Dzirdēt dažādus iedvesmojošus stāstus un apmaiņties ar pieredzi, kā sievietes var būt nodēģas dažādos veidos.

Atsevišķi bija lūgšanu semināri, kur vairāk laika varēja pavadīt sarunās ar Dievu un aizlūgt par visu, kas notika Sanantonio.

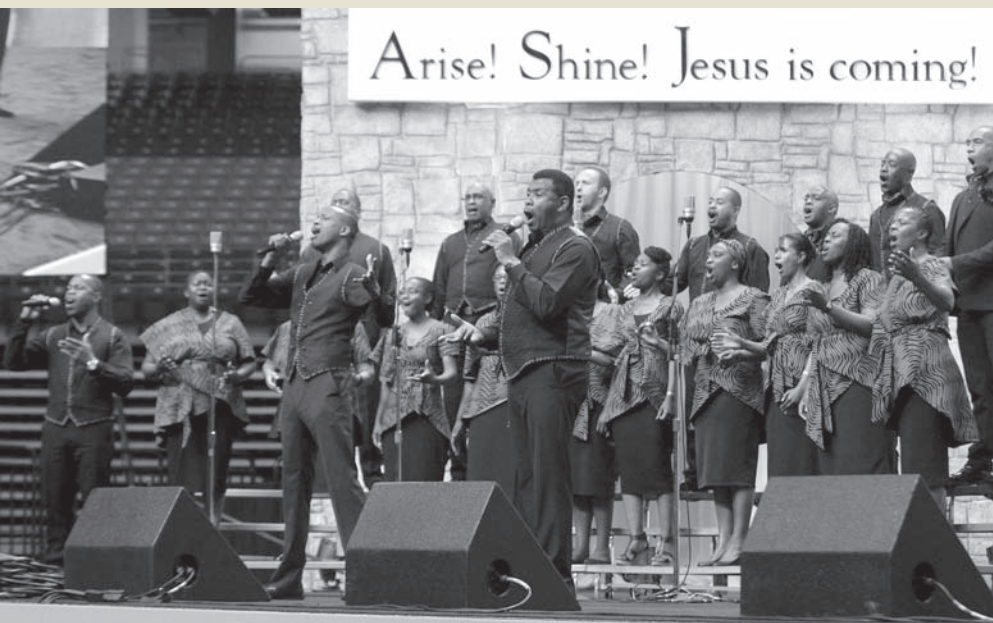
Visbeidzot, tiem, kurus interesē zinātne, tika piedāvāta īpaša programma ar lektoriem par to, kā izskaidrot dažādus jautājumus un meklēt atbildes uz pretinām, kuras rodas starp mūsdienu zinātniekiem un Bībeli.

Un, protams, tiem, kas pirmo reizi bija nokļuvuši Sanantonio, gribējās kaut nedaudz apskatīt pilsētu. Tāpēc organizatori bija sagatavojuši informāciju, lai viesi varētu doties nelielās ekskursijās. Divas no Sanantonio „vizītkartēm” ir Alamo cietoksnis un pilsētas kanāls, pa kuru var doties ekskursijā motorlaivā vai pastaigā gar tā krastu.

Svētku kulminācija

Ik dienu darba sesija iesākās ar svētbriņdi jeb dievkalpojumu. Tur bija gan kvalitatīva mūzika, gan Dieva vārds,

No visas pasaules bija sabraukuši augstas klases mūziķi. Tā bija iespēja ieraudzīt un atzīt, cik dažādi esam ne tikai izskatā, bet arī kultūras un pat mūzikas izpausmēs.

gan lūgšanas. Šo svētbrīžu translācija bija nodrošināta arī televīzijas kanālos un internetā. Arī Latvijā ne viens vien sekoja līdzī Ģenerālkonferences sesijai, skatoties šīs pārraides.

Vakaros pēc darba sesijas ar savu misiju klātesošos iepazīstināja dažādas divīzijas. Tā bija iespēja redzēt, cik dažādi un interesanti draudzes locekļi darbojas visā pasaulē. Arī šos dievkalpojumus varēja redzēt tiešraidē.

Bet svētku kulminācija, protams, bija sabats. Divi sabati. Jo Ģenerālkonferences sesija iesākās ceturtdienā, 2. jūlijā, un noslēdzās 11. jūlija sabatā.

Svētku uzrunu noslēgumā sacīja Ģenerālkonferences prezidents Teds Vilsons. Viņš aicināja doties pāri Jordānai, neatkāpties. Un būt draudzēm vienotām misijai. Lielā zālē bija pilna – tur bija aptuveni 65 tūkstoš dievkalpojuma dalībnieku.

„Mēs pateicamies Kungam par to, kā viņš ir vadījis šo Ģenerālkonferences sesiju pēdējās 10 dienās, un mēs dodam Viņam visu godu par vienotību un mērķi, lai pabeigtu Viņa misiju šai mirstošajai pasaulei,” sacīja Vilsons, uzrunājot pārpildīto zāli. „Kā es teicu pirms pieciem gadiem, Septītās dienas adventistu baznīca ir Dieva atlikuma kustība, kuru viedo tie, kas saskaņā ar Atklāsmes 12:17 tur Dieva baušļus un kuriem ir Jēzus Kristus liecība, un mēs esam ceļojumā uz debesīm,” Vilsons atgādināja uzrunu, kuru sacīja 2010. gadā, kad tika ievēlēts par Adventistu baznīcas vadītāju. „Mums ir jādodas

uz priekšu, nevis atpakaļ, jo mēs esam gandrīz mājās. Esmu pārliecinātāks nekā jebkad, ka Jēzus atgriešanās ir tuvu, pat pie durvīm.”

Vilsons paziņoja: „Jēzus nāk drīz!” un sacīja to 11 dažādās valodās. Vilsona uzruna, kas saucās „Dodieties pāri Jordānai, neatkāpieties” atgādināja stāstu no Bībeles, kad izraēlieši iegāja apsolītajā zemē, šķērsojot Jordānas upi. Vilsons pieminēja, ka izraēlieši, kad bija pārgājuši otrā krastā, salika akmeņus,

lai atgādinātu sev un bērniem, kā Dievs viņus ir vadījis. Viņš ierosināja katram, kurš bija apmeklējis šo Ģenerālkonferences sesiju, to sev pieņemt par šādu piemiņas zīmi. „Jūs paši esat šī piemiņas zīme!”

„Dievs vēlas, lai mēs atceramies, kas notika šeit, Sanantonio, ko Svētais Gars dara mūsu dzīvē, ka mūsu misija ir pāsludināt: „Celies un staro, Jēzus nāk!” Vilsons aicināja katru draudzes locekli „revolucionāri” mainīt savu domāšanu un aktīvi iesaistīties baznīcas misijā, lai sagatavotu cilvēkus Jēzus atnākšanai.

„Būsim visi pilnīgi dalībnieki,” viņš teica. „Mums vajag totālu pilnvarojumu no draudzes locekļiem nest draudzes evaņģelizācijas un misijas programmu nastas kopā ar mācītājiem, draudzes darbiniekiem. Pastāstiet kādam citam par jūsu attiecībām ar Kristu! Ir laiks iet mājās!”

Vilsons lūdza arī vecākus neļaut nekam ielauzties viņu mājās, kas attur Dieva plānam darboties viņu un viņu bērnu labā. „Izslēdziet jebkādu televīzijas, sociālo mediju, mūzikas, grāmatu vai jebkādu citu ietekmi, kas jūs attālina jo Jēzus un Viņa bībeliskās patiesības,” viņš teica. „Paklausiet Dieva komandai – šķērsojiet Jordānu, neatkāpieties!”

Viņš aicināja ikvienu draudzes locekli nolikt malā viedokļu dažādības un pazemot sevi Dieva priekšā. „Tagad ir laiks vienoties zem Kristus, mūsu Taisnības!” viņš sacīja.

Ģenerālkonferences sesijā bija iespēja redzēt lielo dažādību, ka zem viena Adventistu baznīcas jumta var kopā sadzīvot dažādās kultūras un tautības. Daina un Daumants Kleimaņi kopā ar pāri, kas pārstāvēja Bangladešu.

Adventisti pilsētai, UN PILSĒTA ADVENTISTIEM

Sanantonio pilsētas mērs Aivija Teilore pateicās septītās dienas adventistiem par to, ka viņi uz pilsētu atveda par brīvu veselības aprūpi un pēc tam Ģenerālkonferences sesiju. Un sacīja, ka viņa jau gaida, kad varēs izlasīt jaunizdoto grāmatu „Ceļš pie Kristus”.

Generālkonferences prezidents Teds Vilsons, uzrunājot sesijas dalībniekus pēdējā svētku dienā Alamdoma stadionā, sabata vakarā izteica lielu pateicību pilsētas mēram

bija „izritinājuši viesiem sarkano paklāju”. Pilsētas lidosta bija apmācījusi 200 „vēstniekus”, kas palīdzēja adventistiem atrast ceļu uz viesnīcām un tūristu apskates objektiem. Resto-

ka, kur par velti tika sniegta veselības aprūpe aptuveni 6200 pilsētas iedzīvotājiem vairāk nekā 20 miljons dolāru vērtībā. Tas notika trīs dienu garumā aprīlī.

Prezidents Vilsons dāvina Sanantonio pilsētas mēram Aivijai Teilorei grāmatu “Ceļš pie Kristus” iesietu ādas vākos un pildspalvu.

Aivijai Teilorei par silto uzņemšanu, ko Sanantonio piedāvāja 65 tūkstošiem adventistu apmeklētāju.

„Šajā rītā mēs pārrunājam grupā, cik svarīga mums ir bijusi Sanantonio pilsēta,” sacīja Vilsons Teilorei, kura bija uzkāpusi uz paaugstinājuma.

„Brāļi un māsas, parādīsim mēram vēlreiz, cik laimīgi mēs šeit jūtamies,” teica Vilsons, un stadionu pārņēma ovācijas un skaļi, nerimstoši aplausi.

Šis ir bijis lielākais un garākais pasākums, kādu 1,4 miljonus lielā Sanantonio pilsēta Teksasas štatā, ASV jebkad ir uzņēmusi, un tās vadītāji patiešām

rāni savā ēdienkartē bija iekļāvuši veģetāros ēdienus, un apkārtnē dežūrēja īpaša policijas vienība, kas rūpējās par drošību. Vietējie biznesa vadītāji aprēķinājuši, ka Ģenerālkonferences sesija pilsētas ekonomikā ir iepludinājusi aptuveni 41 miljonu dolāru.

Teilore, kuru uz paaugstinājuma iepazīstināja kā pirmo afroamerikānieti un otro sievieti pilsētas mēra amatā, sacīja, ka pilsēta ir izjutusi septītās dienas adventistu ietekmi jau krietni pirms sanāksmes. Viņa pateicās draudzes locekļiem par to, ka vēl pirms sanāksmes pilsētā bija organizēta medicīnas klīni-

„Mūsu iedzīvotāji bija ļoti aizkustināti, un mēs esam pateicīgi par jūsu kalpošanu,” viņa teica.

Vēlāk žurnālam „Adventist Review” Teilore sacīja, ka bezmaksas klīnika daudziem ir izmainījusi dzīvi. Viņu īpaši esot aizkustinājis vienas sievietes stāsts, kura gadiem bija kautrējusies smaidīt, jo viņai bija vajadzīga nopietna un dārga zobārstu palīdzība. Bet Alamdomu viņa atstāja starojoša, - sacīja pilsētas mērs. „Jūs nevarat novērtēt, kādu iespaidu jūs atstājat katra cilvēka dzīvē,” teica Teilore. Vilsons uzdāvināja Teilorei ādas vākos iesietu „Ceļš pie Kristus” izdevumu, kuru ir sarakstījusi Adventistu baznīcas viena no izveidotājām Elena Vaita, kā arī pild-

spalvu, lai varētu pasvītrot svarīgākās rindiņas. Viņš sacīja viņai, ka nelielajā izdevumā ir tikai 13 nodaļas, taču tās saturs „man nozīmē daudz vairāk”.

„Kad dzīvē pienāk grūtāki brīži, palasiet dažas rindiņas no šejienes,” viņš teica.

Teilore vēlāk intervijā sacīja, ka viņa ir nolēmusi grāmatu izlasīt tajā pašā nedēļā, kamēr lidos uz Floridu kopā ar ģimeni atvaļinājumā. „Man lidošana mazliet uztrauc, tāpēc būs labi, ka varēšu lidmašīnā lasīt,” viņa sacīja ar smaidu sejā.

No „Adventist Review”

Tas manī izraisa DZIĻU PAZEMĪBU

Atkārtoti ievēlētais prezidents Teds Vilsons runā par to, kāda ir viņa amata nasta, kā gūt vairāk laika miegam, kā tikt pāri vilšanās sajūtai un uz ko viņš koncentrēsies nākamajos piecos gados. Bila Nota, žurnālu Adventist Review/Adventist World redaktora, un Septītās dienas adventistu baznīcas prezidenta Teda Vilsona saruna tūlīt pēc Vilsona atkārtotas ievēlēšanas amatā.

Tu tikko kā esi piekritis delegātu aicinājumam nākamajos piecos gadus kalpot Ģenerālkonferencē par prezidentu. Pazīstot tevi pietiekami labi, zinu, ka šāds brīdis nav tikai profesionāls notikums – tas ir arī dziļi garīgs brīdis. Kāda ir sajūta, kad draudze, kurā esi uzaudzis, aicina tevi to vadīt vēl piecus gadus?

Šis uzaicinājums ir ārkārtīgi liels izaicinājums, tāds, kuram neviens nejūtas īsti sagatavots. Neviens nevar tikt galā ar tādu amatu, ja vien viņu tiešā veidā nevada un nevirza pats Kungs. Tāpēc

tas manī izraisa dziļu pazemību. Un tu arī saproti, it īpaši uzlūkojot delegātus un draudzes locekļus un ieskatoties viņiem acīs, ka tas ir kas daudzkārt lielāks par to, ar ko tu vari tikt galā pats saviem spēkiem. Tāda doma padara ārkārtīgi nosvērtu. Ir trīs lietas, ko šādā brīdī vari darīt: tu vari no tā atteikties un sajūties tik neatbilstošs, ka kļūsti nederīgs, bet Kungs to nevēlas. Tas, ka tevi aicina vadītāja amatā, var tevi tik ļoti iedrošināt, ka kļūsti pārlietu pašpaļāvīgs, bet Kungs arī to nevēlas. Viņš vēlas lietot tos talantus, kurus tev

devis, bet Viņš vēlas, lai tu pilnīgi palauzies uz Viņu. Tāpēc šajā gadījumā es izjūtu visu šī amata svaru un nesu to krusta pakājē. Ko gan vēl citu es varētu darīt?

Man kabinetā ir maza plāksnīte, kuru man iedeva pirms laba laika. Uz tās rakstīti vārdi no grāmatas „Pravieši un ķēniņi” 31. lpp. „Kad nastas nesējs ilgojas pēc gudrības vairāk nekā pēc bagātības, varas vai slavas, viņam nebūs jāviļas. Tāds cilvēks no Lielā Skolotāja mācīsies ne tikai, ko darīt, bet kā to izdarīt tā, lai saņemtu Dieva atzinīgo no-

vērtējumu.” Es esmu tādā pašā stāvoklī kā Salamans savas valdīšanas sākumā. Tikai Dievs spēj nest šī amata nastas. Pēdējo piecu gadu laikā esmu redzējis, kā Dievs iejaucas daudzos gadījumos, kā Viņš saskaņo lietas daudz labāk, nekā es pats būtu varējis to iedomāties vai izdarīt. Šo baznīcu vada pārdabiska Roka, un Kungs šo baznīcu neatstās. Tieši tas man dod drosmi. Vienalga arī, kā mēs esam aicināti kalpot – kā administratori, mācītāji vai ierindas draudzes locekļi – mums visiem vajadzētu izjust pazemību Kunga priekšā, lūdzot Viņam vēlo lietu, Svēto Garu.

Kad es skatos uz tavu grafiku – pārsteidzoši blīvo ceļojumu grafiku, kāds tev bijis pēdējos piecos gados –, es prātoju, kur tu radīsi izturību to turpināt nākamajā darba posmā.

Nedomāju, ka ceļošu tikpat daudz. Ja manai sievai būtu teikšana, mēs neceļotu! Realitāte un saprāts nosaka konkrētas robežas. Domāju, ka būs ļoti svarīgi pavadīt papildus laiku garīgās pārdomās, lai saprastu, kā Dievs vēlas, lai šī baznīca virzītos uz priekšu. Skriešana šurpu un turpu var izskatīties kā progress, taču, pateicoties šodienas tehnoloģijām, elektroniski ir daudz vieglāk sazināties, nekā tas bija pat pirms desmit vai piecpadsmit gadiem. Tehnoloģijas ir attīstījušās tādā mērā, ka vienalga, kur tu pasaulē neatrastos, ir iespējams pastāvīgi nekavējoties sazināties, un es esmu iemācījies izmantot gan e-pastu, gan īsziņas. Taču tev taisnība – ir robeža tam, cik cilvēks var izturēt!

Tici man, daudzi no mums lūgs Dievu, lai nākamajos piecos gados tu varētu atļauties vairāk laika miegam!
Es pievienojos šai lūgšanai!

Runājot par svarīgajiem lēmumiem, kas būs jāpieņem šo ĢK sanāksmju laikā – dažās dienās – par labāku valodu ticības pamatjautājumu izklāstā, par to, vai atļaut divīzijām pieņemt lēmumu ordinēt sievietes kalpošanā – noteikti būs cilvēki vai cilvēku grupas, kas būs vīlušas par kādu no šeit pieņemtajiem lēmumiem. Tevi ievēlēja, lai tu vadītu visu Septītās dienas adventistu baznīcu. Ko tu teiktu tiem, kas varētu vilties kādos no šeit, Sanantonio, pieņemtajiem lēmumiem?

Es varētu norādīt viņiem uz faktu, ka lai arī kādu lēmumu baznīca pieņems kādā no daudzajiem jautājumiem, šī

baznīca joprojām ir Viņa acuraugs. Vienalga, arī kādi lēmumi tiek pieņemti, pat ja tie tev varētu nepatikt, nav jau citas vietas, kurp iet. Šī ir Dieva atlikuma draudze. Ja tu tam netici, tad tu, tavuprāt, esi atradis citu glābiņu. Bet es nekur Svētajos Rakstos vai Pravieša Garā neesmu lasījis, ka būs vēl kāds atlikuma atlikums.

Tāpēc es aicinātu katru, kas ir vīlies, pat tos, kuri jūtas nomākti, padomāt par to, ka ir kāda daudz lielāka kopaina. Septītās dienas adventistu baznīca izturēs, taču ne jau vienkārši kā cilvēku organizācija. Tā ir kustība, – kustība ar bībelisku vēsti. Tāda izpratne palīdz mums visiem rast stabilitāti mūsu personīgajai dzīvei un baznīcas misijai. Var gadīties, ka tu vēl ilgi nevarēsi piekrist pieņemtajam lēmumam, bet Praviešu Gars mūs mudina, ka tad, kad Ģenerālkonference sasaukumā pieņem kādu lēmumu, mums ir jābūt pazemīgiem un jāpārstāj uzstāt uz savu viedokli un aģitēt. Es apzinos, ka daži cilvēki neuzskatīs, ka šī ir pamatota atbilde, bet nomāktība un vilšanās sajūta var pārvērsties sarūgtinājumā, ja neesam piesardzīgi. Mums šī problēma jānes Kunga priekšā un jāsaka: „Kungs, palīdzi man tikt ar to galā un ieraudzīt visu lielo kopainu tāpēc, ka misija un cilvēku galīgā pestīšana Tavas drīzās atnākšanas dienā ir vissvarīgākais.” Mana pieredze, periodiski sludinot tādās evaņģelizācijas sanāksmēs kā nesen Zimbabvē – sludinot šīs brīnišķās bībeliskās patiesības – man atgādina, ka Dieva mērķi Viņa draudzei vienmēr ir lielāki par jebkuru atsevišķo lēmumu. Lai arī cik stipri es pie tā turētos, man savs viedoklis dažādos jautājumos galu galā ir jāpakļauj diženākiem mērķiem, kādus Dievs izvirzījis saviem beigu laika ļaudīm.

Domāju, ka tev bieži ir nācies vadīt komiteju sanāksmes, kas beigās pieņēma tādus lēmumus, kuri atšķīrās no tiem, kādus tu būtu vēlējis.

Ik pa laikam. Un esmu sapratis, cik svarīgi ir raudzīties uz lielo attēlu un atcerēties, ka Kungs ir atbildīgs par rezultātu.

Šajos pēdējos piecos gados tu biji pazīstams ar to, ka uzsāki virkni nozīmīgu projektus: „Atmoda un reformācija”, „Lielās cīņas projekts”, „Visaptveroša veselības kalpošana” un „Misija pilsētām”. Vai mēs sagaidīsim vēl kādus nozīmīgus šāda

veida projektus nākamajos piecos gados, vai arī tu galvenokārt domā pastiprināt jau šos aizsāktos?

Plašos projektus, kas šajā pēdējā piecgadē devuši mums stingru pamatu – un neuzskatu to par savu nopelni, jo tie visi ir ņemti no Svētajiem Rakstiem un Pravieša Gara – arī paliks kā pamats. Taču ir trīs virzieni, uz kuriem mēs koncentrēsimies, kas, kā es ceru, raksturos visu, ko mēs darīsim nākamajos piecos gados.

Pirmais uzsvars ir uz Kristu un Viņa taisnību – tā ir trīs eņģeļu vēsts būtība. Šī vēsts vada cilvēkus atpakaļ pie patiesās kalpošanas Dievam, pie izpratnes par to, cik skaista ir Viņa taisnība un mūs aplājošā žēlastība, un pie svētošanas piedzīvojuma, kas arī ir Viņa darbs.

Visi aizsāktie projekti norāda uz atjaunošanu, kuru paredz triju eņģeļu vēsts – atkal atjaunot cilvēkiem pilnīgu sadraudzību ar Kungu. Katrā programmā un darba procesā, kuru uzsāksim vai turpināsim, Kristus un Viņa taisnība būs galvenā tēma.

Otrā joma, uz kuru koncentrēsimies, ir uzticība. Mēs dzīvojam ļoti eksistenciālā kultūrā, kas vedina uz domām, ka pastāvīga uzticība nav iespējama. Taču Dievs aicina mūs kļūt arvien uzticīgākiem Viņam un Viņa Vārdam. Mēs runāsim par uzticību personīgajās attiecībās, uzticību bībeliskajai patiesībai, uzticību Dieva Vārda pētišanā. Mēs uzsversim uzticību lūgšanās, Pravieša Gara izpētē, ģimenes attiecībās un tādā jomā kā sabatskolas apmeklētība, par ko man ir īpašas rūpes. Uzticība ir iespējama tikai tad, kad mēs izprotam savu pilnīgo atkarību no Kristus un Viņa taisnības.

Trešā lieta ir tiešām ārkārtīgi svarīga, un tā ir visu draudzes locekļu iesaistīšanās – ierindas draudzes locekļu aktīva piedalīšanās evaņģelizēšanā un liecināšanā tā, lai mums nav tikai apmaksāta profesionāļu grupa, kas nodarbojas ar evaņģelizāciju, bet gan lai draudzes locekļi visā pasaulē atzīst, ka tas ir mūsu darbs. Elena Vaita „Liecības draudzei” 9.sēj. 117.lpp. raksta šādu brīnišķīgu apgalvojumu: „Dieva darbu uz šīs zemes nekad nevarēs pabeigt, kamēr vīri un sievas, no kā sastāv mūsu draudzes, nesanāks kopā darbā un neapvienosies savās pūlēs ar šiem sludinātājiem un draudzes administratoriem.” Iesaistīt ikvienu – tā jaunajā piecgadē būs viena no lielākajām jomām, uz kuru liksim uzsvāru. Ne jau katram ir jāsludina

evanģelizācijas sanāksmēs – lai gan to varētu daudz, kas par to nav pat iedomājušies. Saprast pestīšanas dāvanu nozīmē, ka ikvienam ir jāatrod tā joma, kurā viņš/ viņa var kļūt par daļu Dieva plānā, lai aizsniegtu šo pasauli. Nesen Zimbabvē, kur ieradās 20 jaunieši no Ārkanzasas-Luiziānas draudžu savienības un novadīja evanģelizācijas sanāksmes kopā ar organizāciju ShareHim, es redzēju, cik enerģijas pārpilna var būt iesaistīšanās. Tas vienkārši izmainīja viņu dzīvi!

Ja tu stāsti par savu ticību – vienalga vai sludinot vai mācot, vai vienkārši sarunājoties ar savu kaimiņu –, Kungs izdarīs kaut ko sevišķu arī tavā dzīvē. Tieši tāpēc Jēzus savā žēlastībā ir aicinājis mūs kā tautu iesaistīties evanģelizācijā, jo arī mums ir vajadzīga jauna dzīve un atmoda, ko tā nes.

Tu nupat pieminēji ShareHim – organizāciju, kas starptautiskās evanģelizācijas nolūkā strādā ar draudzes locekļiem un atbalstošajām kalpošanām. Pastāsti man par to, kā atbalstošās kalpošanas palīdzēs „mobilizēt katru draudzes locekli”.

Pēdējo piecu gadu laikā mēs esam centušies paplašināt izpratni par to, kas tad īsti ir atbalstošās kalpošanas, un šo izpratni pilnībā apstiprina Pravieša Gars. Es nerunāju par organizācijām, kuras baznīca uztur, bet gan par tām, kas pašas dod – izmantojot frāzi, kas dažiem cilvēkiem patīk – „pievienoto vērtību”. Īstas atbalstošās kalpošanas ir tieši tādas, par kādām tās sevi uzskata – tās ir atbalstošas. Un ja tās nav atbalstošas, tad, protams, tās nav baznīcas īstenotās misijas sastāvdaļa. Atbalstošās kalpošanas veido cilvēki, kas, vienalga kādu iemeslu dēļ nesaņem algu no draudzes. Viņi atrod citus veidus, kā nodrošināt sev iztiku, taču ir nopietni koncentrējušies uz draudzes misiju līdzdalīt cilvēkiem triju eņģeļu vēsti un to, ka Kristus drīz nāks. Tāpēc atbalstošās kalpošanas šeit ieņem ļoti svarīgu vietu. Katra draudze, katrs mācītājs, katrs draudzes loceklis var būt iesaistīts kādā kalpošanā, kas ir noorganizēta misijas nolūkā, nevis kā skatītājs, bet gan kā aktīvi iesaistījies dalībnieks. Man nav vēlēšanās uzdzīt cilvēkiem vainas apziņu. Es negribu, ka cilvēki baidītos iesaistīties, domādami: „Ak nē, mums jāiet izdalīt literatūru.” Vienkārši ļaujiet, lai Kungs jums palīdz atrast kaut ko tikai jums vien atbilstošu un tajā pašā laikā produktīvu Dieva valstībai. Tas var būt

kaut kas radošs – tas var atšķirties no tā, ko citi jūtas aicināti darīt – bet ja Kungs būs visā tajā, tad tas palīdzēs uzcelt Viņa valstību.

Šādos brīžos intervētājs parasti jautā jaunievelētajam vadītājam: „Kāda ir lielākā problēma, ar kuru Adventistu baznīcai šodien jāaskaras?” Kā tu domā, kas ir pati lielākā problēma?

Es īstenībā domāju, ka ir divas problēmas. Viena problēma ir milzīgie sabiedrības – un es ticu, ka arī sātana – centieni neitralizēt Svētos Rakstus un pat Rakstu zināšanas. Pat adventistu kontekstā skatoties, daudziem adventistiem var būt zināšanas par Bībeli, bet pašu Bībeli viņi īstenībā nemaz tik labi nezina. Tāpēc mēs šajā jaunajā piec gadē uzsākām projektus „Tici Viņa praviešiem” un „Vienoti lūgšanās” – kā iedrošinājumu patiešām iepazīt Dieva Vārdu un Pravieša Garu, un atrast lielu spēku un pazemību lūgšanās, kas vadītu mūs pie Svētā Gara dāvētā vēlā lietūs. Kad draudzes locekļi gremdēsies Bībeles patiesībās un Svētā Gara iedvesmotajos Elenas Vaitas padomos, viņi piedzīvos dziļu garīgumu, kādu agrāk nav pazinūši.

Par otro lielo problēmu esmu norūpējies jau ilgāku laiku. Daudzi septītās dienas adventisti nesaprot mūsu kustības pravietisko lomu sabiedrībā – to, ka Septītās dienas adventistu baznīca ir unikāla organizācija, pravietiska tauta. Kā jau esmu iepriekš teicis, mēs esam pravietiska kustība, ar pravietisku vēsti, pravietiskā uzdevumā. Un ja draudzes locekļi visu to nesaprot – un tu, Bill, kā jau vēsturnieks tam piekritīsi –, tad viņi nesaprot stāstu par to, cik brīnumaini Dievs vada šo kustību un kā Viņš turpinās vadīt to arī turpmākajās sajukuma pilnajās dienās.

Gandrīz katru dienu Adventist Review un Adventist World redakcijas darbinieki saņem ziņas no draudzes locekļiem, kuri piedzīvo vajāšanas tāpēc, ka seko Bībeles patiesībai. Ko tu gribētu pateikt tiem adventistiem, kuri pašlaik atrodas grūtos apstākļos, kuros viņi nevar atklāti praktizēt savu ticību vai stāstīt bibeliskās patiesības, pie kurām Dievs viņus vadījis?

Vienalga, kādā situācijā mēs atrastos, Dievs aicina mūs parādīt Gara augli. Šo brīnišķīgo rakstura iezīmju dēļ tu automātiski kļūsi par liecinieku pat tad, ja nevarēsi atklāti runāt par Dieva pēdējo

dienu vēsti. Kungs palīdzēs tev labāk saprast, kā atstāt ietekmi uz cilvēku dzīvēm – un cilvēki pamanīs atšķirību. Viņi nāks un jautās, kāpēc tu esi laipns, lēnprātīgs un pacietīgs. Kungs katram no mums var palīdzēt saprast, kā radošā veidā paust Viņa patiesību pat tad, ja mēs ne vienmēr varam par to runāt atklāti.

Baznīca straujiem soļiem ieiet tādās vietās, kurās ir iespējama liela pretestība no citu reliģiju un arī dažu valdību puses. Es pats bieži domāju un lūdzu Dievu par ticīgajiem, kuri dažreiz pat cīnās, lai nezaudētu ticību.

Es ceru, ka viņi zina, ka pasaulē ir daudz cilvēku – faktiski, miljoniem cilvēku –, kuri piemin viņus savās lūgšanās. Visur, kur vien ej, es cenšos mūsu draudzes locekļiem atgādināt, ka, ja tu jūties kā iedzīts stūrī un pamests, neaizmirsti, ka tu esi vispasaules Septītās dienas adventistu ģimenes neatņemama sastāvdaļa. Uzticīgi ļaudis katru dienu savās lūgšanās paceļ tevi pretī debesīm, un debesis uzklausa, rīkojas un aizsargā. Vai nu tu atrastos brīvību mīlošā zemē, vai arī tādā, kurā ir visstingrākie ierobežojumi, šī saikne ar debesīm palīdzēs tev, kad sajūtīsies nošķirts un būsi zaudējis drosmi. Tu piederi universālai ģimenei, jo visi Dieva eņģeļi arī ir kopā ar tevi. Es zinu, ka Dievs darbojas pie daudzu cilvēku sirdīm visā pasaulē, lai sagatavotu pēdējam saucienam. Kad es skatos uz to, kas notiek tik daudzās situācijās visā pasaulē, es saprotu, ka gala laiks ir mums tuvu. Kungs drīz nāks! Dievs darbojas neparastos veidos, un drīz nolīs vēlāis lietuss. Kāda gan tā ir priekštiesība, ka šajā vēsturiskajā laikā varam būt Viņa adventes kustības sastāvdaļa. Tāpēc katru brīdi lūkojies uz Kungu! Paaugstini Kristu, Viņa Vārdu, Viņa taisnību, Viņa kalpošanu svētnīcā, Viņa glābjošo spēku lielajā cīņā, Viņa trīs eņģeļu vēsti, Viņa veselības vēsti, Viņa pēdējo dienu misiju pasaulei un Viņa drīzo otro nākšanu! Esi drosmīgs, jo, kā to sakaisti norāda mūsu 2015. gada Ģenerālkonferences sanāksmes tēma: „Celies un staro! Jēzus nāk!”

2015. gada 3. jūlijs Sanantonio, Teksasa; Bils Nots, redaktors žurnāliem Adventist Review/Adventist World

Avots: ANN

UZTICĪBA GALA LAIKĀ

Svētruna, kas tika izteikta ĢK sesijā pirmdien, 6. jūlija rītā, uzrunājot visus Ģenerālkonferences sesijas dalībniekus.

Pateicos Svētajam Garam, kurš pārliecināja komitejas locekļus, kas atbild par dievkalpojumu sagatavošanu Ģenerālkonferences sesijā, man ļaut līdzdalīt Kunga vārdu Viņa draudzei laikā, kad esam pietuvojušies Kanaānas robežām, laikā, kad mūsu ceļojums ir gandrīz noslēdzies un mūsu klejošana tuvojas beigām, laikā, kad ziņas, kas pravietotas par sauli un mēnesi, zemi, jūru un debesīm, skaļi pasludina visai cilvēcei, ka Kunga atnākšana ir tuvu.

Tik daudzskaitlīga Dieva tautas sapulcēšanās uz Ģenerālkonferences sesiju var izrādīties pēdējā. Vai tas tā būs vai nē, taču pilnīgi noteikti tā būs pēdējā kādam no jums, kas esat šeit. Un tā kā tas patiešām ir tā, ļaujiet man dalīties ar jums garīgajās atziņās, gatavojoties Glābēja atnākšanai.

Stāsts, kuru vērts pētīt

Mateja 19. nodaļā no 16. līdz 20. pantam ir pierakstīts notikums, kuru ir vērts izpētīt tiem cilvēkiem, kas dzīvo gala laikā.

Kāds cilvēks piegāja pie Jēzus ar jautājumu par mūžīgo dzīvību (16. pants). Mēs nezinām šī cilvēka vārdu. Matejs raksta, ka viņš bija jauns gados, Lūka raksta, ka viņš bija Rakstu mācītājs un bija bagāts. Šis cilvēks domāja par mūžīgo dzīvību, bet nebija pārliecināts, vai viņš ir gatavs. Kaut kas satrauca viņa sirdsapziņu. Izvērtējot savu sirdi, viņš nespēja atrast atbildi. Kad viņš

analizēja savu dzīvi, tad nolēma, ka viņam viss ir kārtībā. Viņam bija laba reputācija draudzē. Viņš rīkojās atbilstoši draudzes noteikumiem un tradīcijām. Viņš bija uzticīgs, baušļus ievērojošs draudzes loceklis. Bet izdzirdēdams, ka viņa pilsētā ir ieradies Jēzus, viņš nolēma izmantot šādu veiksmīgu apstākļu sakritību un devās pie Jēzus, lai uzzinātu vēl viena viedokli, saņemtu neatkarīgu sava garīgā stāvokļa novērtējumu.

Atridoties dzīvā Dieva draudzē un domājot par mūžību, mēs nevaram uzticēties tikai sava paša veiktam novērtējumam par sevi. Mums ir jādod iespēju palūkoties Kādam uz mums, ļaujot sevi izpētīt kā zem mikroskopa, lai visu redzošais Dievs mūs izpēta un pasaka, vai mēs neesam uz bīstama ceļa, un tad lai attīra mūs no visa veida grēkiem, atbrīvo mūs un virza uz pareizo ceļu.

Ja šis jaunais Rakstu mācītājs pats sevi būtu novērtējis, tad viņš būtu secinājis, ka ir pelnījis atzinīgu vietu Dieva valstības pirmajā rindā. Kad uz viņa jautājumu: „Labais mācītāj! Kas man ir jādara, lai man būtu mūžīgā dzīvība?” Jēzus atbildēja: „Pildi baušļus!”, viņš nebija apmierināts ar šiem vārdiem, jo, ja viņam būtu bijis jādara tikai tas, viņš jau droši vien būtu nokļuvis Debesu valstībā. Bet viņš laikam secināja, ka pārbaude ir pārāk viegla. „Kungs, pārbaudi mani vēlreiz. Izdari vēl vienu testu. Kaut kas man saka, lai gan esmu labs draudzes loceklis, es neesmu ga-

tavs. Kaut kas man saka, lai gan man ir augsta atbildība draudzē, mana dvēsele nav mierīga. Kaut kas man saka, ka lai arī esmu Tev kalpojis jau 40 gadus, es neesmu gatavs. Kaut kas man saka, ka pat ja es regulāri pēdu sabatskolas materiālus, uzticīgi nododu desmito tiesu un ziedojumus, ievēroju veģetāro diētu, dziedu korī, es tomēr neesmu gatavs.”

Kā man vēl trūkst? Tieši šo jautājumu draudzes locekļiem, kas dzīvo pēdējā laikā, vajag uzdot Jēzum. Nav nekādu šaubu, ka Kristu gaidošā draudze līdzinās jaunajam, bagātajam Rakstu mācītājam: draudze ir jauna, bagāta un sekmiņi ievēro visus Dieva baušļus. Lai realizētu plānu sagatavoties Viņa otrajai atnākšanai, pēdējā laika baznīcai ir nepieciešams uzdot to pašu jautājumu, kādu jaunais Rakstu mācītājs uzdeva Skolotājam. Un kāda gan būtu Kunga atbilde, ja mēs Viņam būtu uzdevuši šo pašu jautājumu?

E-pasts no Kunga

Kungs ir nosūtījis elektronisko vēstuli pēdējā laika baznīcai ar atbildi uz šo pašu jautājumu. Viņš dod novērtējumu tam, kā pietrūkst draudzei, un sniedz ieteikumus, kā tikt galā ar šo situāciju. Man ir jābrīdina jūs, pirms jūs atvērsit vaļā šo vēstuli, ka tā nebūs patīkama lasāmviela, ka tā nebūs ziņa par nokārtotu eksāmenu. Ja Laodiķejas draudze simbolizē pēdējā laika baznīcu kopš 1844. gada, tad mums ir tās pašas problēmas, kādas bija bagātajam, jaunajam

cilvēkam.

Līdzīgi bagātajam jauneklī, draudze veica pašnovērtējumu un neatrada sevī nekādus trūkumus (Atkl.3:14-17). Paša acīs draudze jūtas plaukstoša, tā ir gatava Dieva valstībai. Bet kad ir jāuzklausa vēl viens viedoklis, kad atnāk Dievs, lai veiktu savu personisko, neatkarīgo novērtējumu draudzes garīgajam stāvoklim, Viņš izsaka bažas. Viņa verdikts ir šāds: draudze nav pienācīgi sagatavojusies, un tai trūkst vairākas ļoti svarīgas lietas. Jaunajam Rakstu mācītājam trūka tikai vienas lietas, bet pēdējā laika draudzei trūkst trīs lietu.

1. Dievs atklāja, ka pietrūkst tīra zelta. Šis zelts ir ticības simbols dzīvajam Dievam. Draudzei pietrūkst ticības, kura bija Danielam un viņa trim draugiem. Ticības, kura atver cietumu durvis un nokrata važas, kas nokrita no Pētera un Jāņa rokām. Draudzei pietrūkst ticības, kuras dēļ Pēteris un Jānis sacīja: „Sudraba un zelta man nav, bet kas man ir, to dodu tev: Jēzus Kristus, Nā-

maz spēka: maz spēka kalpošanai, pietrūkst spēka iedegt dievbijības gaismu, spēka taisni dzīvo, spēka apvienoties un spēka satikties ar ienaidnieku. Kad Svētā Gara nav ar mums, mēs ejam uz kompromisu ar ienaidnieku tā vietā, lai stingri stāvētu uz Dieva Vārda apsolījumiem. Ja ir pienācis laiks Dieva draudzei atvērt acis, tad šis laiks ir pienācis tieši tagad.

Lūk, trīs nepieciešamas lietas, kuras pēdējā laika draudzei trūkst: ticība Dievam, Kristus taisnība un Svētais Gars.

Pašapmāna briesmas

Par nelaيمي, draudze nezina, ka tai kaut kā trūkst. Visdrīzāk tā dzīvo, iedomājoties, ka tai viss ir kārtībā un ka nekas nav vajadzīgs. Kā tas var būt, ka mūsu pašu novērtējums tik ļoti atšķiras no Dieva izvērtējuma, un mēs to joprojām nezinām? Kā mēs varam būt tik tālu no Dieva un nezināt par to? Acīmredzot, pēdējā laika draudzei ir viltus drošības sajūta. Mēs domājam, ka mums ir labs

Viņš to atrada. Viņš dod dažas rekomendācijas tāpat, kā viņš to darīja bagātajam jauneklī. Ja mēs sekosim Jēzus rekomendācijām, mūsu stāvoklis nebūs bezcerīgs.

Viņš saka: „Man ir tas, kā jums trūkst, ir viss nepieciešamais, ka vajadzīgs dvēseles glābšanai. Man viss ir papildam. Es to pārdodu. Nāciet un pērciet no manis!” Jesaja saka, ka jums tam nevajag naudu (Jes. 55:1-3, 6,7) un aicina nākt, kamēr Viņš nav aizvēris durvis.

Piecas negudrās jaunavas nepaspēja nopirkt. Veikals aizvērās. Bet Jēzus saka: „Tad nāciet un iztiesāsim!” (Jes.1:18) Sagatavošanās procesā Kunga atnākšanai mēs tiksīm attīrīti. Jēzus teica: „Kur es mīlu, tos es norāju un pārmācu. Tad nu esi dedzīgs un atgriezies!” (Atkl. 3:19) Dievs aicina uz pārmaiņām. Aicina nožēlot to, ka esam Viņu atstājuši. Viņš saka: „Esiet gatavi pārmācīšanai, jo man jūs jāatgriež atpakaļ.”

Saklausiet klauvējienus pie jūsu durvīm. „Es, Dievs, personisku apmeklēšu

Lūk, trīs nepieciešamas lietas, kuras pēdējā laika draudzei trūkst: ticība Dievam, Kristus taisnība un Svētais Gars.

carieša vārdā saku tev: celies un stāigā!” (Apd. 3:6) Mums pietrūkst mūsu priekšgājēju ticības. Vēstulē Ebrejiem rakstīts, ka bez ticības nevar Dievam patikt (Ebr. 11:6).

2. Dievs atklāja, ka nav baltās drēbes, Jēzus Kristus taisnības. Pēdējā laika draudzei pietrūkst Kristus taisnības drēbes, lai gan draudze domā, ka tā ir skaisti apģērbta. Dieva tautai vajadzīgs apģērbs, kurš apsegtu garīgo netīrību. Mūsu taisnība nav nekas vairāk kā netīras drēbes. Vajag, lai Glābējs būtu mūsu dzīvē un tajā būtu redzams. Viņa taisnība ir baltāka nekā sniegs. Draudzes locekļi, kam nebūs šī apģērba, nesaņem mērķi un neieies Debesu valstībā. Jēzus pastāstīja līdzību par cilvēku, kurš nebija apģērbts kāzu drēbēs un tika izdzīts ārā (Mt. 22:11-14). Elena Vaita grāmatā „Kristus līdzības” raksta, ka cilvēks bez kāzu drēbēm nedomāja, ka viņam tās ir vajadzīgas. Bet, ja mēs kā draudze vēlamies būt gatavi, mums vajag apģērbties Kristus taisnībā.

3. Dievs atklāja, ka trūkst acu zāles-Svētā Gara darbības un klātbūtnes. Pēdējā laika draudzei pietrūkst Svētā Gara spēka. Kad Dieva Gara tūkst, ir

garīgais stāvoklis, lai gan īstenībā viss ir pretēji.

Ar līdzīgu problēmu saskārās jaunavas, kuras bija devušās pretī līgavainim (vēl viens gaidošās draudzes simbols). Viņām beidzās eļļa gaismekļos. Viņas aizmiga, domādamas, ka viņām ir eļļa, ka viņām viss ir KĀRTĪBĀ. Viņas nezināja, ka viņām pietrūkst dvēseles glābšana (Mt. 25:1-13). Tā ir tā pati problēma, kas lika jūdiem atteikties no Kristus. Viņi neredzēja vajadzību pēc Glābēja, domājot, ka viņiem ir viņu tēvs Ābrahams (Mt. 3:9).

Viltus drošības sajūta – tās ir lielākās briesmas pēdējā laika draudzes gatavības plānam. Tās liek mums mazāk paļauties uz Jēzu un vairāk uz savu gatavību, mazāk paļauties uz Svēto Garu un vairāk uz savu intelektu, mazāk paļauties uz dzīvā Dieva spēku un vairāk uz savu kolektīvo gudrību. Dieva draudzei ir jāatgriežas pie Jēzus un jānodod sevi Viņa rokās.

Labās ziņas

Labās ziņas, kas attiecas uz šo elektronisko vēstuli, ir tās, ka Dievs neatstāj draudzi šajā bēdīgajā stāvoklī, kādā

katru no jums. Es klauvēju pie durvīm. Un es ieiešu pie tā, kurš atvērs durvis un Mani ielaidīs. Es uzņemos iniciatīvu atnākt pie katra no jums, ne pie draudzes durvīm, bet pie katra sirds durvīm. Es dodu jums vēl vienu iespēju. Ja atvērsit, es ieiešu.”

Dievs neatstāj savu draudzi. Viņš mūs ir ieguvis ar savām asinīm, par mums nomirstot. Es varu teikt jums vienu: kad viss beigsies, Dievs kādu paņems uz mājām. Vai tas būsīt jūs? Vai tas būs es? Kāds ieies pa pārļu vārtiem. Vai jūs ieiesit? Vai es ieiešu?

Šorīt mēs varam aiziet noskumuši, kā to izdarīja jaunais, bagātais Rakstu mācītājs. Vai arī mēs varam teikt: „Nem manu dzīvi, lai tā ir veltīta Tev, Jēzu!” Mēs varam sacīt līdzīgi kā Fēlikss: „Ne tagad, Kungs. Kādā izdevīgākā brīdī.” (Apd. 24:25) Vai arī mēs varam teikt: „Tāds, kāds esmu, pilns ar ļaunumu, bet ar asinīm Tu mani nomazgāji, pie Tevis Kungs, mana klints, pie Tevis, Glābēj, es eju.”

*Šaiens O.Konors,
Kaimanu salu konferences prezidents.*

Sekojo tālāk IMPACT Madona 14.-23. augusts

"Jaunieši, vai jūs varat veidot nelielas kompānijas un kā Kristus karavīri vienoties darbā, pielietojot visu savu smalkjūtību, iemaņas un talantus Meistara lietā, lai glābtu dvēseles no pazušanas?"
Laika zīmes, 29. maijs, 1893

www.impactlatvija.lv